

ВІСНИК

VISNYK the HERALD

суспільно-політичний місячник

РІК XXXV, Ч. 7-8
YEAR XXXV, No. 7-8

ЛІПЕНЬ-СЕРПЕНЬ — 1982
JULY-AUGUST — 1982

ЦІНА 0.90 ЦЕНТІВ
PRICE \$0.90

ВІСНИК

ОРГАН ГОЛОВНОЇ УПРАВИ ОРГАНІЗАЦІЇ ОБОРОНИ ЧОТИРЬОХ СВОБІД УКРАЇНИ

ЧИТАЙТЕ І ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ ПРЕСУ УКРАЇНСЬКОГО ВІЗВОЛЬНОГО ФРОНТУ

„Шлях Перемоги“ — тижневик, центральний орган.

Річна передплата: \$26.00 звичайною поштою

\$36.00 літунською поштою

“The Way to Victory”,

Zeppelinstr. 67, 8000 Munich 80, West Germany.

„Візвольний Шлях“ — місячник, суспільно-політичний і науково-літературний журнал.

Річна передплата: \$25.00 звичайною поштою.

“Liberation Path”,

200, Liverpool Road, London, N1 ILF, Great Britain.

„Гомін України“ — тижневик, орган ОУВФ.

Річна передплата: \$40.00 літунською поштою.

“Ukrainian Echo”, Звич. поштою \$16.00.

Bathurst St., Toronto, Ont., Canada M5V 2R3.

“ABN-Correspondence” — англомовний двомісячник, орган ЦК АБН.

Річна передплата: \$9.00.

Zeppelinstr. 67, 8000 Munich 80, West Germany.

„Вісник“ — місячник Організації Оборони Чотирьох Свобід України, журнал.

Річна передплата: \$10.00.

“Herald”,

P. O. Box 304, Cooper Station, New York, N. Y. 10003, USA.

“Ukrainian Review” — англомовний квартальник.

Річна передплата: \$8.00.

Association of Ukrainians in Great Britain

49 Linden Gardens, London, W2 4HG, Great Britain.

„Українська Думка“ — тижневик, орган СУБ.

Річна передплата: рівновартість 10.60 англ. ф.

Association of Ukrainians in Great Britain,

49 Linden Gardens, London, W2 4HG, Great Britain.

„Наш Фронт“ — місячник, суспільно-політичний журнал Ліги Визволення

України в Австралії.

Річна передплата: \$8.00.

“Our Front”,

7 Maxwell Avenue, N. Altona, Vic. 3025, Australia.

“L’Est European” — франкомовний двомісячник.

Річна передплата: \$8.00.

Boite Postale 351—09, Paris 9e, C. C. P. France.

„Авангард“ — двомісячник, видає ЦУ СУМ.

Річна передплата: \$10.00. Також „Крилаті“:

72 Bld. Charlemagne, 1040 Bruxelles, Belgium.

“Avantgarde”: 136 Second Ave., New York, N. Y. 10003.

ВІСНИК

У 2000-РІЧЧЯ КИЄВА

1600-РІЧЧЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТІ І 40-РІЧЧЯ УПА

(Із звернення Президії СУВФронту і АДУК)

Цього року проминає 40 років від творення збройної сили відновлення української державності Актом 30-го червня 1941 року, яка прийняла назву Української Повстанської Армії — УПА.

Уряд відновленої української держави, очоленої Ярославом Стецьком, хоча розгромлений німцями, ніколи не капітулював ані перед німецькими, ні московськими окупантами. Український народ, окрім лінії Організацію Українських Націоналістів під проводом Степана Бандери, відновлюючи й розбудовуючи свою державу, — поставив опір, а згодом підняв збройне повстання проти обох загарбників української землі — проти брунатного і червоного імперіалізму Німеччини і Москвищини.

Продовж 10 років УПА під командою ген. Романа Шухевича-Чупринки вела нерівну фізично, але незламну духовно боротьбу проти Берліну і Москви, яка перемогла лише в наслідок короткозорої політики західних альянтів, що не добрачили найбільшої загрози для світу, якого є московський імперіалізм.

Західний світ, вдоволений капітуляцією Німеччини, сподівався, що Москва, нагодована жертвами народів, буде пережовувати їх століттями та залишить решту світу в мирі. Але

сталося так, що московська ядерна зброя є тепер готова-здібна досягти кожне місце світу і перемінити його в пустелю.

40-річчя УПА є не лише річницею боротьби, геройства і жертовності українського народу за його волю і державність, але є альтернативою ядерний війні, яку підготовляє Москва на загибель Західного світу. Насильству світ мусить протиставити не лише свою фізичну силу, але головно силу правди, справедливості і волі. Цією силою була озброєна УПА, на прaporах якої стояло гасло: „Свобода народам — свобода людині!” Тільки під цим прaporом і цією зброєю може перемогти світ волі.

Український народ покликаний Богом до великої місії, про що свідчить його історія. 1600 років тому українські землі і наші предки анти, що створили першу слов'янську державу, очолену царем Божем, знайшлися в подібній ситуації, яка сталася в 1941 році з відновленою державністю Актом 30-го червня. На південних землях України зударилися орди германських готів з азійськими кочовиками — гунами. Наші предки завзято обороняли свої землі і свою державну незалежність від наїзників. Це була боротьба за наш чорнозем, який притягав голодних чужинців на нашу землю. Але наш народ перемагав і не уступав із своєї землі.

Гуни розбили готів і пішли аж у Західну Європу. Тепер, подібно як 1600 років тому, московська орда перекотилася через Україну і стала наближатись у серце Європи.

Український народ, авгохтон на своїй землі, коренями своєї культури сягає неоліту України, джерел найдавнішої хліборобської культури — трипілля. На цій осілій культурі, на її традиціях розвивалися предки нашого народу

ЧИТАЙТЕ В ЧЕРГОВОМУ ЧИСЛІ ПРО
ДОСТОЙНЕ ВІДЗНАЧАННЯ 40-ЛІТТЯ УПА
НА КАПІТОЛЮ У ВАШИНГТОНІ 21 ЛИПНЯ
1982 РОКУ, В ПРИСУТНОСТІ 30 СЕНATORІВ
І КОНГРЕСМЕНІВ ТА ПОНАД 300 ГОСТЕЙ
— ВЕЛИКИЙ УСПІХ ДІЯЛЬНОСТИ УККА.

в тісних зв'язках із середземноморськими народами великих цивілізацій Греції і Риму. На протязі нової ери виріс епіцентр української державності і культури — Київ, якому минає 2000 років, що став столицею української державності Руси-України.

Москва намагається применшити історію Києва і звести його існування до 1500-річчя, щоб показати себе спадкоємцем Києва — матері гірдів руських-українських. Москви й московського народу не було і в пов'язанні з 1500-річчям, в якому то часі тільки частина слов'янських племен посунулася на північ, але на землі балтицьких і угро-фінських племен. Тоді існувала тільки українська державність антів — союз українських племен, очолений поляками, що згодом прийняли називу русів.

Знаючи правду, Москва пов'язала ювілей Києва із 60-річчям існування своєї червоної імперії — СССР, щоб притемнити образ нашого минулого, нашої історії і славу Києва та України, утопію злиття націй — творення советського народу, тобто московської супернації і її батьківщини СССР і єдиної столиці для всіх республік-провінцій — Москви...

Від Божа до Чупринки — це шлях історичної нації, що має місію не лише жити для себе, але й для вільного людства. Через „Київ проти Москви” до „Волі народам і людині!”

В цьому 1982 році віддаймо належну пошану й поклон всім, хто на протязі віків боролися і згинули за українську землю, за українську державу, за Україну.

„Не складемо зброї і не припинемо нашої боротьби доти, доки Україна не буде визволена!” — поклялися воїни УПА. Ціль і завдання боротьби не змінилися протягом багатьох віків, український народ бореться даліше — в Україні й поза її межами — аж до кінця, аж до перемоги!

ВСІ НАШІ СИЛИ НА ДОПОМОГУ УКРАЇНІ!

Президія
Світового Українського Визвольного Фронту

1

Асоціація Діячів Української Культури

ДО 90-ЛІТТЯ ПАТРІЯРХА ЙОСИФА

В. Гаврилюк

Пророк

*Нав'язливі гістерії буває напастують,
коли за стінами вітри і ніг,
і думка навмания кудись простує
до невблаганих стріг
із нерозгадними та владними
приреченнями фатума.*

*I неспогилий в пітьмах сну,
зітхнувши в зону зоряну,
ти зводишся і йдеш
десь ген до віщих веж,
ідеш шукати долі —
загублені у горнім видноклі
бездомних мелянхолій.*

*В ногі, коли зокола сон,
святці зриваються з ікон
за віщими клигами
в соборах, замкнених клюгами,
з тіснот похмурих
священих мурів.*

*Над ними, в пориві нестяями
сни із надхненими хрестами.
Плянетний вітер дме і дує,
здаситься всесвіт колядує.*

*По простому, не все, вкладається у строфу,
не все зримозане як слід,
не все трофеїне, в мові філософій,
наш нерозвійний заповіт.*

*Та врізується в кожну думку гас той,
якого словом нам не перекласти,
бо музика в словах давно німа.
А за вікном сніги і ніг, і тьма.*

*Пророк ввійшов до нас-людій,
дверми ввійшов, розімкнених ідей.*

*I слався сніг йому до ніг, і ніг
навіяній із зоряніх доріг.*

*I раптом з'ясувалось, стало усім ясно,
що вгора був він ще — сибірським в'язнем.*

*~~~~~
„ДЕРЖАВА ДЛЯ НАРОДУ ЦЕ ТЕ САМЕ,
ЩО ХАТА ДЛЯ РОДИНИ”.*

Патріарх Йосиф І-й

Події у Польщі і АБН

ІЗ СТАТТІ ЄВГЕНА ОРЛОВСЬКОГО
„ПЕРЕД ВЕЛИКИМ ЗЛАМОМ”

Пригадуємо наше постійне твердження: з розвалом імперії й комунізму в ній — автоматично валяться комуністичні режими в усіх супутниках, включно з Румунією, як імпортовані силою московських багнетів в інші країни.

Компроміс між вільним розвитком життя й творчості та комуністичною системою є протиріччям у собі, тим більше, що вона є захищувана збройною силою москальів. Розрахунок на співіснування двох протилежних систем — волі й неволі — є безглаздям!

Отже, або незалежні профспілки, як початок вільного розвитку життя і творчості, будуть розкладені зсередини організованим зусиллям усіх типів КГБ супутників країн і „матерінім“ КГБ та розбиті Москвою разом з її супутницькими компартіями, тобто доки не стануть знаряддям у цій чи іншій формі компартії, агентури Москви, або паралельно з намаганням розкладу, просякання, терору у відповідній для Москви хвилині будуть збройним втручанням під різними можливими видами й прикривками зліс-відovanі, перетворені у стан залежності від компартії окупанта.

Усе це під умовою, якщо процес революціонізації і синхронізації визвольно-революційної наявної боротьби не скріпиться в інші, уярмлених країнах і в дусі концепції ОУН-АБН, тобто узгідненими одночасними революційними зрывами, не буде покладений у вісімдесятих вирішальних роках краї імперії й системі.

Якщо Польща не навчиться з досвіду Угорщини й буде лише апелювати за допомогою до урядів вільного (байдужого) світу з країнами НАТО на чолі, та трактувати свою справу визволення ізольовано, без визволення інших поневолених народів — вона теж не визволиться!

Угорщина, замість закликати до фронту поневолених націй, мріяла про свою волю ізольовано. Україна, що повстала вже тоді, не піднялася! На жаль, Польщі нічого не допоможе НАТО. Німці бойкотували Олімпіаду для

замислення очей ЗСА, одночасно заключаючи мільярдові торги з москалями! А Афганістан спливав кров'ю! Зрештою, німецьких капіталістів і соціалістів зовсім не пече кров польського робітника чи афганського муджагедіна!

Порятунок для уярмлених народів лише в спільному фронті — АБН! Україна закликає Польщу до спільної боротьби на засаді взаємовизнання суверенних соборних держав обох націй, а це означає: в їхніх етнічних кордонах, без усяких „але“! Тривалої самостійності Польщі без Української Самостійної Соборної Держави немає! Спільний фронт можливий за концепцією АБН: „Хто сам визволиться, буде вільним, хто визволить — в неволю візьме“!

(За „Шляхом Перемоги“, Мюнхен)

Антикомуністична конференція

Скотсдейл, Аризона, 22 і 23 квітня 1982 р. відбулася у готелі „Санбірст“ Конференція Північно-Американського Відділу Світової Протикомуністичної Ліги (НАРВАКЛ) з участю 8 делегатів, 33 обсерваторів і 100 гостей із ЗСА, Канади, Мексико, Західної Німеччини, Тайвану, В'єтнаму, Південної Кореї і Західної Африки. Членами екзекутиви НАРВАКЛ були обрані: ген. Джан Сінг'лавб — голова, д-р Лев Добрянський — заступник голови і інж. Володимир Чопівський — генеральний секретар.

Після відкриття нарад ген. секретарем інж. В. Чопівським та промов конгресмена Лоренса МакДоналда з Джорджії і почесного голови Світової Протикомуністичної Ліги д-ра Ку Ченг-Канга з Тайвану, про діяльність Американської Ради для Світової Свободи звітував ген. Джан Сінг'лавб, голова. В заступстві голови Канадської Ради за Свободу, Джана Белловса, вітав учасників Конференції проф. Іван Коляска.

У пополудневій сесії відбувся інформаційний політичний панель на тему „Оцінка глобальної ситуації“, в якому доповідали: проф. Лев Добрянський — Східна Європа, д-р Дейвид Н. Ров — Китай і Далекий Схід, проф. Т. Боскара — Близький Схід, Данкен В. Селлерс — Африка і Леон Скавзен — Південна Америка. Моде-

ратором панелю був проф. Антоні Кубек.

Доповідачі накреслили становище і проблеми протикомуністичних рухів і боротьби за волю на окремих континентах, а д-р Л. Добрянський зупинився головно на проблемі боротьби поневолених Москвою націй за свободу.

Приємне враження зробили національний танок українських дітей, під проводом п-ї Евгенії Чопівської, та привітання гостей українським звичаєм — хлібом і сіллю, в програмі бенкету.

У другому дні нарад промовляли — голова АБН Ярослав Стецько, який брав участь у Конференції з дружиною, представник молоді В'єтнаму та президент Близького Фронту з Кабінди, Зах. Африка. У своєму слові голова АБН Ярослав Стецько розвинув концепцію підтримки країнами вільного світу визвольної боротьби України й інших поневолених Москвою націй, як єдиної альтернативи до нуклеарної війни. Учасники Конференції ставили опісля запитання, на які вичерпно відповідали доповідачі.

У схвалених Конференцією резолюціях були включені резолюції УККА, АБН і Крайового Комітету Поневолених Націй, що його очолює д-р Л. Добрянський, які наголошували сучасний стан поневолення України й інших націй в ССР та закликали вільний світ підтримати боротьбу тих народів за свободу й державну незалежність.

В дальшому ході нарад звітував ген. секретар Протикомуністичної Конференції Південної Америки проф. Рафаель Родрігес про її діяльність та доповідав конгресмен Елдон Рад з Аризони про комунізм, як ідейну ересь.

Учасники Конференції мали теж змогу оглянути новий фільм про комуністичну інфільтра-

"VISNYK" — "THE HERALD"

Published by the Organization for Defense of Four Freedoms for Ukraine, Inc.

Monthly, except July and August, when bi-monthly.

Second class postage paid at General Post Off.

New York, N. Y.

Board of Editors.

Address: P.O. Box 304, Cooper Station,
New York, N.Y. 10276

цю в Америці. Представниками УККА на Конференції були члени Екзекутиви Ігнат Білинський і д-р Володимир Душник. Проф. Лев Добрянський брав участь як член екзекутиви НАРВАКЛ. ООЧСУ репрезентував інж. Я. Близнак.

Закриваючи цю успішну Конференцію, голова ген. Джан Сінглів закликав до співпраці всіх протикомуністичних сил у боротьбі за свободу і державну незалежність усіх націй у світі.

БРАТ — БРАТОВІ

Гідний приклад у Громаді подав п. Микола Сенчишак, український підприємець із Кеноши, Віскансин, який переслав до З'єднаного Українсько-Американського Допомогового Комітету, ЗУАДК, чек-дарунок на \$50,000 — на допомогу українцям у Польщі та в Півд. Америці.

Дир. Микола Сенчишак поступив дійсно за славетним і незмінним українським закликом: „Брат — Братові!” і йому належить шире Спасибіг.

Не меншим є і потреби різних організацій УВФронту для патріотичної діяльності.

ВІДДІЛ УККА У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Голова Управи Відділу УККА у Філлядельфії д-р Богдан Слєцький інформував, що у тім місті — на заклик Комісії культури і науки при УККА — відбудеться восени концерт з нагоди 100-річчя народження композитора Стеценка; українці з Філлядельфії візьмуть участь у жовтневій антимосковській демонстрації УККА в Нью-Йорку; Відділ УККА візьме активну участь у святкуванні 300-ліття Філлядельфії; буде вшановано Івана Франка в 125-ліття народження Каменяра і т.д.

Першого листопада відбудеться Листопадове Свято, а 22 листопада — Академія на відзначення Української Дерекавності.

У концерті на відзначення 40-ліття УПА запланована участь чудового хорового ансамблю під диригуванням мігр. Василя Кардаша з Торонто.

Управа Відділу УККА сподівається, що колишній голова Відділу проф. Стерчо передасть діловодство і каєу, як належить у організованій спільноті.

ГЕРОЇЧНИЙ АФГАНІСТАН

Речники повстанців повідомили, що в боях повстанці втратили останнім часом понад півтисячі вояків, а понад 5,000 — загинули від советських отруйних газів, у тому числі чимало цивільного населення.

Дотепер у Афганістані вбито або поранено понад 40,000 советських солдат. Повстанці-націоналісти знищили у повітря й на землі 120 літаків і гелікоптерів та майже 4,000 танків і бронемашин.

Москва далі тримає на території Афганістану 80,000 солдат, між ними чимало з Балтийських країн і з України.

В. Кульгіцький Гут

ТРЕТЬЯ СВІТОВА ВІЙНА: ЗАСІБ і РЕАЛЬНІСТЬ

Коли пишемо ці рядки, ведуться дві звичайні війни (не повстанські бої, які провадяться від довшого часу у багатьох країнах), а масові засоби інформації розтріясають на всі лади питання, що ці війни принесуть для Заходу.

Хоч одна з цих війн, іраксько-іранська, триває уже два роки, та щойно тепер, тобто при кінці травня 1982 р. набрала актуальності, бо іранська війська в бравурній оfenзиві майже повністю усунули війська Іраку з іранської території. У цьому ж самому часі в іншій частині світу, в південно-західному куті Атлантичного океану, англійські війська змагалися за відбрання Фольклендських островів (Мальвінські для аргентинців) від аргентинців, які збрали їх при кінці квітня.

Кому на користь?

Хоч кінцевих вислідів обох війн ще не видно, та вже тепер можна частинно відповісти на питання, хто фактично з цих війн може скористати. От міркування про аргентинсько-англійську війну кореспондента щод. „Нью-Йорк Таймс” Б. Гверцмана (23.5.1982): „Перемога котрої б то не було сторони може Вашингтонові дорого коштувати... Навіть якщо бритійці переможуть аргентинська війська на Фольклендських островах, вони будуть змушені вдержувати свою мілітарну присутність на островах і довкруги них на протязі довшого часу. Це буде коштовне не тільки під матеріальним оглядом, але і під політичним... Та ще більш турбуючою є для Вашингтону можливість, що мілітарне приниження Аргентини витворить там відплатні сентименти і штовхне Аргентину до нової зброяненої програми, а це витворить знамениту нагоду для Аргентини і Куби, і здійснить давно вже існуючі советські амбіції. Так довго, як ситуація на Фолклендських островах є трактована у гемісфері як класична „колоніяльна боротьба”, зусилля адміністрації об’єднати гемісферу проти советських і кубинських втручань у Центральну Америку, виглядає, призначенні на провал”.

„Міністри закордонних справ держав, які називають себе неприєднаними, зберуться в суботу (29.5) в Гавані, і дуже можливо, що наїйті країни, звичайно прихильно наставлені до ЗСА, поставлять на перший плян справу Фольклендських островів. А Вашингтон волів би, щоб на цьому зборі були наголошенні советські і кубинські мілітарні інтервенції в Азії, Африці і Центральній Америці”.

Отже у трьох ділянках Москва користає з аргентинсько-англійської війни: в наближенні до Аргентини, в ліквідації пляну през. Регена спинити советсько-кубинський наступ, у відверненні уваги країн Третього світу від московсько-кубинських підривних дій.

У випадку з іраксько-іранською війною користі Москви не такі певні, бо тут все залежить від поведінки Ірану. 25 травня програма „МакНіл — Лерер ріпорт” (ПіБіСі) була присвячена питанню наслідків перемоги Ірану. На ній виступали: представник Ірану при ООН та двоє американських експертів від Близького Сходу. Виступ іранця не залишив у глядача найменшого сумніву, що користь з цієї війни іде повністю на кonto Москви, бо за саму війну він обвинував „американський імперіялізм” та й визнав, хоч дещо здержано, що Москва Іранові допомагала і їй за це належиться подяка.

Американські експерти звернули увагу на факт, що, як то у випадку з конфліктом між Сомалією і Етіопією, Москва і тут перекинулася від Іраку, з яким має договір взаємної допомоги, до Ірану, тобто на сторону грубшої риби, та висунули припущення, що теперішня атмосфера цього району нагадує атмосферу на Балканах перед І-ою світовою війною.

Якщо ж вірити співробітників анг. щод. „Гардія” Давидові Гірстові, то Москві ця війна користи не принесе. („Переміщення сили в Затоці; наслідки перемоги Ірану над Іраком”. 16-19.4.1982). Він бо твердить, що „Іран нав'язує тепер ближчі зв’язки з двома ісламськими сусідами (Пакістан і Туреччина, ВКГ), уряди

яких ще недавно були ідентифіковані з сатанинським табором (американським, ВКГ)", і з цього він робить висновок, що існує можливість мирного співжиття Ірану з арабськими державами Перської Затоки.

Знов же американський уряд не має цієї певності, і тому устами державного секретаря А. М. Гейга перестерігав Іран, що наколи б він поширив конфлікт на сусідні нації, Вашингтон буде боронити свої „життєві інтереси” у Перській Затоці.

Чи тільки випадок?

Бюро суспільних справ стейт департаменту видало недавно документ п. н. „Советські підрібки, дезінформації, політичні операції”, у якому представлено широке поле діяльності Москви для осягнення її кінцевої мети. Між різними акціями описується „Операції політичних впливів”, які оцінюються як „найважливіший і одночасно найменш зрозумілій аспект” советських дій. „Ці операції стараються використовувати контакти з політичними, економічними і масових засобів інформації особистостями у вибраних на наступ країнах, для забезпечення їхньої співпраці з Москвою”. У висновках цього документу ще й підkreślється, що останніми часами „Совети, особливо у підробках та операціях політичних впливів, стають ще більш витонченими”.

Застановлюючись над цією формою діяльності Москви та над користями, які спадають на неї із вище описаних війн, мимоволі насувається питання, чи Москва у якійсь мірі не причинилася до їхнього виникнення? Наскільки нам відомо, ніхто, принайменше прилюдно, цього питання ще не висував, та у безстронніх знавців московських операцій воно напевно існує. Беручи ж бо до уваги стан контактів Москви з країнами, які ці війни почали, для неї напевно не було важко, чи може краще сказати, неможливо, піднайти осіб, які мали змогу підсунути лідерам згаданих країн відповідні сутєстії.

**РОСІЙСЬКА ІМПЕРІЯ — ЦЕ ДУШОГУБКА
НАРОДІВ...**

Московський в'язень Іван Гель, 1979 р.

Марксистське „невигерне джерело”

Таємниця всіх успіхів Москви в її поході до світового панування від часу, як вона перефарбувалася на червоно, є її змога притягати до своїх дій осіб із марксистським світоглядом. А джерело таких осіб є, виглядає, невичерпне. Вже починаючи від судів Сталіна, через виступ Хрущова, придушення мадярського повстання, ліквідацію „Празької весни”, багато осіб розчаровувалися в комунізмі московської продукції, та на їхнє місце приходили і дальше приходять все нові.

Найновішим прикладом цього, видається, безконечного процесу може послужити Сузана Зонтаг, якій відкрило очі щойно запровадження в Польщі на наказ Москви ген. Ярузельським воєнного стану. Про її недавну сповідь на збіговищі лівиці в Нью-Йорку та реакцію лівиці на цю її сповідь розказав В. Гудман у жур. „Гарпер’с” („Тяжко стравити”. Черв., 1982). С. Зонтаг сказала, що „події в Польщі ще раз розкрили невдачу комунізму, цілковиту злочинність комуністичної системи”. Вона та-кож розкрила відомий факт, що „на так званій демократичній лівиці” є багато таких, які свідомо чи несвідомо говорять багато неправди про комунізм, щоб тільки не дати задоволення реакційним силам”. Між них вона включила і себе. Лідери ж цієї лівиці, як у випадках з іншими „прозрівшими”, не підтримали її, а гостро засудили, вживаючи випробуваної тактики: „а в Чіле немає також справедливості”...

Кінчає В. Гудман свою розповідь твердженням, яке для нашої теми особливо важливе: „На протязі багатьох літ, — каже він, — Москва була Меккою для марксистів світу. Останньо поклонники (марксизму, ВКГ) звертають свої очі у напрямі Китаю, Куби чи Нікарагуви; деякі американці навіть знайшли надію в Ірані Аятолі, а ще не так давно С. Зонтаг про Ганой розводилася у такий спосіб, що нині вона мусить цього соромитися”.

Оце є та обставина, яка піdbudovue наше підозріння, що основним спричинником обговорюваних війн є таки Москва.

Троїнський кінь московського виробу

Друга обставина, яка, ми є певні, причинилася до виникнення згаданих війн, є ширення з Москви по цілому світі атмосфери „мирного співіснування”.

У маніфесті IV Великого Збору ОУН вірно підмічено, що „вільні народи на протязі тридцяти літ обманюють себе вірою у можливість мирного співіснування з російською імперією на базі існуючого балансу сил”. І, власне, якраз оця то віра штовхає народи до забуття про головного ворога, а звернення їхньої уваги на їхні дрібні справи, маловажні сусідські спори, примерклі амбіції.

Над витворенням отакої атмосфери московського „миру” жителі Кремля із своїми помічниками по цілому світі працювали вже роками, і вкінці, як покузують події, їхні зусилля увінчалися успіхом. А тим часом, як то зовсім правильно стверджує Ярослав Стецько, „світ знаходиться у Третій світовій війні. З боку російської імперії вона ведеться наймодернішими методами психологічної, політичної, диверсійної і саботажної війни, воєн периферійних, про-кса-воєн з інспірації, при організації і всебічній допомозі Москви”. („Становище в світі й Україна”, „Визвольний Шлях”, лютий, 1983). Отут, у цих словах, укритий увесь трагізм нашого часу. Москва вже Третю світову війну провадить, і одночасно вона світ цію Третью війною залякує, зручно підсугаючи людям переконання, що ця війна обов’язково мусить бути нюkleарною. Вона підсунула людству троянського коня „мирного співіснування”, а її ляндскнехи нишпорять по всіх закутках світу у розшуках за брамами, які вони могли б для Москви опанувати.

„Захід мусить відкрити очі” — погрожує Л. Рихтицький у „Шляху Перемоги”. Та чи відкриє?.. Чи Захід отрясеться з чарів московської колискової про „мирне співіснування” і побачить свого дійсного ворога?.. Коли дивиться на те, що діється у громаді української діяспори, у громаді, яка має за собою такий болючий досвід з московською перфідією, коли обсервувати ту лють, з якою ведеться атака проти Визвольного Фронту (Роман Зварич у

„Віснику” слушно з обуренням запитує: „На чиє замовлення?”), то у душі загніждується пессимізм. Та, одночасно, хочеться вірити, що голоси сучасних Касандр будуть настільки сильні, що таки зуміють довести до свідомості Заходу небезпеку від сконструйованого у Москві троянського коня „мирного співіснування”, і розкриють його очі на факт, що Третя світова війна вже ведеться спільним ворогом для всіх волелюбних людей і націй — червоною Москвою.

НОВА ЦЕРКВА В ЛЮРДІ

Люрд, Франція — Невтомними стараннями о. Василія Прийми, душпастиря українців у Південній Франції, та добровільними пожертвами українців з цілого світу, тут збудовано українську католицьку церкву в честь Непорочного Зачаття Марії — Цариці України.

Брошире посвячення церкви відбудеться 23 серпня ц. р., а 26 серпня ц. р. розпочнеться всеукраїнська проща, що закінчиться 30 серпня.

ПОШИРЮЙМО „БЮЛЕТЕНЬ” УККА

Вже другий рік виходить з друку на першо-якісному папері, з фотоілюстраціями, двомісячник Українського Конгресового Комітету Америки — „БЮЛЕТЕНЬ”. Він розсилається безкоштовно до Громад, з проханням прочитати й передати сусідам.

„Бюлетень” стало й вичерпно інформує про працю Екзекутиви УККА і його президента проф. д-ра Лева Добрянського, діяльність Крайової Ради та її численних Комісій, про видавницу діяльність УККА українською і англійською мовами, а також про важливі події в Америці і в окупованій Росією Нескореній Україні.

„Бюлетень” регулярно виходить у зразковому друці В-ва „МЕТА” в Нью-Йорку. Якщо не маєте, зайдіть до Канцелярії УККА при 203 Друга авеню в Нью-Йорку, або туди напишіть.

— ЧИ ВИ СКЛАЛИ ВАШУ ПОЖЕРТВУ
НА ФОНД ОБОРОНИ УКРАЇНИ?

Д-р Богдан Дзеровиг

НАША ДУХОВА ЄДНІСТЬ З МАТЕРИКОМ – ДЖЕРЕЛО НАШОЇ СИЛИ

У „Свободі” з дня 22 березня 1982 р. з'явилось звернення Екзекутиви Комітету за Правопорядок в УККА, в якому вона повідомила про створення Українського Координаційного Центру в Америці.

Це був останній час, щоб та організація, яка постала під назвою Комітету за Правопорядок і яка сама порушила правопорядок, бо виступила проти голосу більшості і не прийняла вибраного згідно зі статутовими приписами проводу, перестала надуживати слово „Право”. Той Комітет за Правопорядок намагався бути суддею у власній справі, проти старої римської засади ”пето iudex in causa sua”, себто ніхто не може бути суддею у власній справі.

Якщо б на ХІІІ Конгресі були б дійсно порушені статутові приписи або Roberts Rules of Order відносно вибору проводу УККА, покривджені могли звернутися до суду і він одиночий був покликаний до вирішення справи і запровадження правопорядку. Президент Народного Союзу, як правник, знов дуже добре про правний спосіб полагодження тієї справи, але рівночасно знов, що такого порушення не було і тому рішив числити на непоінформованість громадянства, тим більше, що „Свобода” стояла виключно до його диспозиції.

Той Координаційний Осередок подав у тому зверненні напрямні своєї діяльності, „в центрі якої стоятимуть довгореченеві акції, які відповідають своїм змістом так усім демократично думаючим організаціям як і цілій свободолюбивій громаді”. (Звідкись дуже знайома фраза). „Ті акції плянуться у таких ділянках політичній, суспільній та культурній і до них входять, між іншим плянова участь у політичному житті Америки, зв'язки з неукраїнськими середовищами, центральна поміч організаціям як і громадам у збереженні української ідентичності, степендійні акції для молоді, переведення майбутнього нашої громади і т. п.” (Слова у знаках наведення докладно зі звернення Координаційного Центру).

Той створений Координаційний Центр намагається бути централею, надрядною організацією тих організацій, які під проводом УНСоюзу покинули УККА.

У статуті УККА, в розділі про завдання є такий уступ: „Завданням УККА є інформувати про положення поневоленого і гнобленого в УССР українського народу і забезпечувати всі можливі підтримки у його боротьбі за відбудову Вільної, Незалежної і Демократичної Української Держави”.

Ту діяльність не включив Координаційний Осередок у програму своєї діяльності, правдоподібно тому, що уважає, що на наших землях нема гнобленого і поневоленого народу і з тої видно також причини відмовив йому підтримки в боротьбі за відбудову Вільної, Незалежної і Демократичної Української Держави.

Факт цей не вимагає коментарів: по майже півтора року часу Комітет за Правопорядок відкрив своє обличчя. Тепер доперва стає ясно, які зміни в системі УККА, а зокрема у його зовніній політиці, думав впровадити голова Координаційного Центру, коли б він зайняв становище екзекутивного віцепрезидента УККА. Він був би перекреслив усі ті завдання УККА, котрі Батьки Українського Народного Союзу і трьох інших братських союзів поставили в основу заснованого ними 42 роки тому Українського Конгресового Комітету Америки, а саме несення помочі нашему поневоленому народові на рідних землях.

Президія Секретаріату Конгресу Вільних Українців у свою зверненні до української зорганізованої спільноти, поміщеному у „Свободі” з дня 17-го квітня 1982 року, пише, між іншим, так: „Ваша духовна єдність з материком — це джерело нашої сили. Втримання цієї єдності це наш моральний обов'язок”. Ту єдність з материком Координаційний Центр поминув у програмі своєї діяльності і тому у його завданнях нема змісту, — нема джерела тої моральної сили.

Комісія Закордонних Справ Американського Конгресу, на внесок конгресменів з Джерзі Сіті при помочі конгресменів з Йови, Вісконсину і Вашингтону, опрацювала з нагоди п'ятиріччя існування Гельсінської умови резолюцію 205, яка висловлює журбу відносно порушування людських прав на Україні. Резолюція ця буде поставлена предсідником Конгресу під дискусію і голосування на повному засіданні американського Конгресу.

То є акція, яку окрім етнічні групи, а зокрема політична еміграція, повинна вести, — а саме нести поміч поневоленому народові на рідних землях, в його боротьбі за його національне існування.

Так розуміє наш обов'язок американський народ, зглядно його вибрані представники, але так його не розуміє Український Координаційний Центр, який об'єднує 27 українських організацій.

Політична організація ОДВУ, видно, відмовилася від програми діяльності Координаційного Центру і подала свою програму в статті свого голови, поміщеній у „Свободі” з дня 12 лютого 1982 р. під наголовком „А що далі?”. У тій статті голова ОДВУ заповів, що його „організація буде підтримувати належною зовнішньою діяльністю ті апелі, які члени Гельсінської Групи, Українського Визвольного Руху та інших формацій руху спротиву в Україні переслали до ОН чи членів західних країн, дотмагаючись свободи і державної незалежності для українського народу”.

І так політична організація ОДВУ, яка виросла з того самого коріння, що й організація, яка є зараз у проводі УККА, узгіднила свої статутові завдання зі статутовими завданнями УККА, але залишилась у „ворожім” таборі з відмінними від неї завданнями тільки тому, щоб повалити УККА — організацію з тими самими завданнями. Це ще один об'яв шаленої, безглуздої партійної ненависті, в якій брак всякої льогіки і ідейних мотивів.

І коли д-р Шебунчак, як виходить з англомовного тижневика „Свободи” з 2-го травня 1982, залишився у проводі Координаційного Центру, його напрямні діяльності є тільки звичайною фразою, якою хоче закрити бороть-

бу проти власний ідей. Але все це партійна політика — забава старших людей, коштом національної єдності і національного інтересу. Так це наша нещасна політика, в безглуздій боротьбі якої беруть верх особисті амбіції над добром загалу, — над добром національної справи.

Але як прийняли ті напрямні діяльності Координаційного Центру, наші неполітичні товариства, які півсвідомо, непоінформовані про програму діяльності своєї надрядної організації, знайшлися у тій організації, зокрема ті, які у своїх статутових завданнях мають зобов'язання підтримки визвольних змагань нашого народу? Назву тут лише кілька для прикладу.

Як зареагувало на ту програму діяльності ОбВУА, Об'єднання бувших Вояків, організація, яка у статті 12-ї свого статуту виразно зобов'язує своїх членів плекати визвольницькі і військові традиції та пропагувати їх серед громадянства, а передусім молоді?

А що на це організація 1-шої Української Дивізії УНА, яка має подібну постанову у своєму статуті і яка у світлі теорії Координаційного Центру... боролася проти української держави?

А що на цю програму Союз Українок Америки, який у розділі III під точкою 6 б. має виразне зобов'язання підтримувати визвольні ідеали і змагання українського народу та інформувати про них американське громадянство?

А яке становище у тій справі займе провід нашої патріотичної молодечої організації Пласт, якої молодь, згідно зі статею II. 15, складає присягу на три найважливіші обов'язки: вірність Богові, Україні і пластовому проводові?

Також наші Академічні Професійні Товариства, які відмовилися брати участь у засіданнях УККА, доки він не узгіднить свого непорозуміння з Комітетом за Правопорядок в УККА, будуть мусіти по виявленню напрямних діяльності Координаційного Осередку застановитися, чи вони даліше будуть налягати на узгіднення непорозуміння.

Комітет за Правопорядок у своїм повідомленні про створення Координаційного Центру,

ЗМІЦНЮЙМО ДІЯЛЬНІСТЬ УККА

Створений чотирма братськими обезпеченевими союзами в Америці в 1940 році Український Конгресовий Комітет Америки був і є найвищою українською громадською репрезентацією в цій країні.

УККА об'єднував і об'єднує всі українські організації, установи і товариства, які визнають Статут. А це значить — об'єднує тих, хто, будучи свідомими американськими громадянами, всіляко сприяє боротьбі проти московсько-большевицької імперії та її підступних агентур.

На ХІІІ Конгресі УККА у Філадельфії дійшло до зудару двох політичних концепцій: не-передрішенства і партократії на чолі з кол. ген. червоної армії П. Григоренком, із ОУНм і лівою УРДП, які вирішили використати ім'я генерала (а він вважає, що не Росія поневолює Україну, а... партократія!) — і націоналістичним, революційно-визвольницьким табором, який має чітку і ясну мету боротьби: відновлення Української Самостійної Соборної Держави. Тому не лише УНПоміч, а й СУК „Прovidіння“, Союз Гетьманців-Державників, УНР у Екзилі, Спілка Визволення України, СВУ, Організації Українського Визвольного Фронту, АДУК та ін. установи, товариства і спілки залишилися працювати в УККА, як того й бажала тотальна більшість делегатів ХІІІ Конгресу.

Патріотична українська спільнота зібрала в поконвенційному році на діяльність УККА по-

90% незорганізованого громадянства, потрафили виправдати ту єдність і піддержати вибрану майже два роки тому на ХІІІ Конгресі українську репрезентацію.

Думаю, що для багатьох наших організацій, які мають статутові зобов'язання підтримки визвольних змагань нашого народу, а які перед уявленням напрямних діяльності Координаційного Центру попали півсвідомо у ту надрядну організацію, — прийшов час призадуматися над створеною ситуацією і винести відповідні рішення. Вага справи і престиж товариств вимагають їхнього рішення.

над 140,000 трудових долярів, знаючи, що на власну політику треба і власних фондів. З ініціативи або під егідою УККА, на чолі з президентом д-ром Левом Добрянським, відбулися вже масові антимосковські демонстрації, відзначування Січневих Роковин у Конгресі, відзначування 40-ліття Акту 30 червня 1941 р. у Вашингтоні, відбувається активна підготовка до Тижня Поневолених Націй у липні... Крайова Рада УККА затвердила кілька проектів, особливо важливих тепер, зокрема публікацію книг про примусову русифікацію України та до 50-ліття московського голодомору в 1933 році — і над тими книгами вже йде жвава праця науковців та письменників. До друку здано велику англомовну книгу про українців у ЗСА, за редакцією д-ра В. Душника — редактора англомовного „Українського Квартальніка“ УККА, який розходитья по всьому світі.

В історії заокеанських українців і боротьби проти тоталітарної російської імперії УККА відіграв і буде відігравати дуже велику роль. Тому наша допомога і підтримка УККА — це наш моральний обов'язок.

ПРОПОВІДНИК І ВІРНА...

Розреклямований в Америці проповідник-протестант Грегем під час проповідування у Москві, в закритій автиторі, не захотів побачити великого гасла, яке розгорнула перед ним на хорах молода жінка. На гаслі був англомовний напис: „Понад 150 людей перебуває тут у тюрмах за проповідування Євангелії!“

Проповідник удав, що напису не бачив...

ВЯЧЕСЛАВ ЧОРНОВІЛ У КІЄВІ

Як уже кількаразово привозили Юрія Шухевича до Києва на „перевиховання“ в московському дусі — без вислідів, — так у цім році привезли Вячеслава Чорновола в столицю України. Він уже вдруге, і безпідставно, засуджений.

Можливо, КГБ вважає, що прийшов час його остаточно залякати і стероризувати.

ШАНУЮТЬ ІМПЕРАТОРА

Померли Рузвельт, Гітлер, Муссоліні, Черчіль, Сталін, Франко, Де Голь, Тіто та ін. діячі з часу Другої світової війни і повоєнних років, але імператор Японії Гірогіто цього року відзначав своє 82-річчя. З тієї наради 50,000 японців зібрались перед імператорським палацом і бажали імператорові — Синові сонця — довгого життя. Гірогіто з родиною щиро дякував за почесть.

ДО 40-ЛІТТЯ УПА

Богдан Лівгак

ЧОРНА МАФІЯ ДІЄ

Першого листопада 1918 р. проголошено у Львові, столиці Західної України — Українську Державу.

Тоді я був шестилітнім хлопцем і всі події мав змогу цілком добре запам'ятати. Тим більше, що ми жили в школльному будинку при головній дорозі зі Самбора на Крукеничі — Мостиська, де проїжджало багато разів українське військо на фронт українсько-польської війни. По сьогодні пам'ятаю, як нас малих учила наша матуся співати „Вже воскресла Україна”, „Не пора, не пора”, „Ми гайдамаки”...

Дуже добре пам'ятаю Великдень, який був при кінці квітня 1919 р. Тоді в селі стояло три сотні українського війська на відпочинку. Це був перший Великдень на українських землях за української влади по шістьсотлітній неволі! Вся природа тішилася, радувалася весняною красою.

В половині травня вже зі самого рана зчинився в селі рух: усі три сотні війська дістали наказ готоватися і йти на фронт проти поляків, які зробили наступ на лінії Мостиська — Крукеничі. Круглий день тривала стрілянина, кругом школи розривалися гарматні набої. Серед ночі польське військо зайшло в наше село.

У Самборі існувала українська влада шість місяців. Багато цивільних людей, передусім жінок, працювали у різних державних урядах. Дві мої тети (тітки) працювали при інтендантурі. Вони разом з урядовими чинниками і військом мусіли відступити перед польською навалою вишколеної французами армії ген. Галлера. Врешті вони всі опинилися за Збручем, на терені УНР, і переходили усі військові баталії, включно із Чотирикутником смерти і тифозними облогами.

Зараз читаемо, що ці частини українського війська, які були в околицях Мостиська — Крукеничі, залишивши ті терени під натиском поляків, поминувши Самбер, перейшли прямо в Карпати, а там даліше опинилися в Чехо-Словаччині, в Німецькім Яблоннім.

Про це писав тут, в Америці, Ст. Куропась. З його розповідей видно, що він був якраз у тій частині війська, яка стояла у селі Воля Баранецька, бо він, між іншим, згадує сина о. Лісікевича (тільки Ст. Куропась хибно подає село Воля Баранецька, як осідок парохії). Парох о. Лісікевич жив у селі Великі Баранчиці. Не знаю, яку функцію мав Ст. Куропась в українському війську. Може я його навіть бачив тоді, бо в школльному будинку була військова канцелярія.

Одно, що мені найбільше вбилося в пам'ять, коли військо почало збиратися йти на фронт, то чимало вояків були на школльному подвір'ї, і ось що сказав один вояк до четаря: „Пане четар, як не буде тютюну, то не будемо воювати”!

Добре запам'ятаю я сумне обличчя четаря. Він зі сумом мовчкі відійшов набік.

Не знаю чи і справді військо добре не воювало через брак тютюну, але я вже згадував, вночі прийшло польське військо.

Не знаю, хто був той засмучений четар... і не знаю, хто був цей „бойовий” вояк, що так прагнув тютюну — міняв на тютюн волю України. Можливо, що Ст. Куропась був у тій групі вояків... Довгі літа — звиш 60 років — проминуло від того часу, а цих аргентинських слів „вояка” ніяк не можу забути...

Із писань Ст. Куропася знаємо, що їх усіх чехи прийняли, а вони усі, ці українські вояки, кожний по своїй змозі закінчили вищі студії. Закінчилася війна, скінчилася Визволна Війна українського народу в цілому. Українські землі розшарпали наші „любезні” сусіди: Москва, Польща, Чехи, Румунія. Скінчивши студії в Чехах, Ст. Куропась переїхав до Америки. Ну і, здавалося б, історія скінчена. Та ні, вона щойно почалася, а тепер ще й поготів...

Проминуло двадцять років, і хижі, хижі звірів, сусідоњки почали попадати у всякі конфлікти між собою. Так провалилась спершу Чехо-Словаччина, а за рік і Польщі не стало.

А там нові завойовники зчепилися за чуби. Москва при помочі Америки врятувалася від загибелі.

В часі, як хижі наїздники борсалися, Україна проголосила себе вільною державою: створено український уряд у Львові 30 червня 1941 року.

Самолюбна Німеччина не захотіла визнати вільної України. Уряд український знищила, в кацеті замкнула.

Український народ не здався, створив свою підпільну військову силу, яка почала війну на два фронти, проти Німеччини і проти Москви, а по розвалі Німеччини — проти Москви.

Проминуло вже 40 років від проголошення Української Держави у Львові, минає 40 років від створення УПА, яка, як збройне рам'я українського народу, воювала 10 років, з того п'ять по закінченні світової війни.

Сорок років! Уже був час зробити перегляд минулого, і багато вже написано книг про ті минулі десятиліття. Є багато будуючого матеріялу для грядучих поколінь. Але є теж писання, переповнені жовччю, блузнірством, які дихають вогнем паці самого сатани.

Вже так набридло читати ту зливу бруду з-під пера чорної мафії, всяких моральних збоченців. Таке щось появлялося і зараз появляється у „Самостійній Україні”. Можливо вона тому і „самостійна”, щоб справляти безсоромні оргії над подіями і людьми недавного минулого, викривлювати історію.

„Могутніми” філярами цієї „самостійної” є, між іншими, Ст. Куропась і сучасний голова ПУН-у та ще дехто. Перший — пожилій чоловічяга, не одну копу чеських кнедлічків поїв, але, як то кажуть, „голова сивіс, а розум нідіс”... Другий, із ПУН, іншої дудки грас: він з „демократами” штаму тримає.

Повернімся на хвилину до фронтових дій Круженичі — Мостиська. Як вже знаємо, та частина українського війська залишила фронт і через Карпати опинилися на Чехах.

Щоб ці справи зрозуміти, треба крок-за-кроком перейти події, які відбувалися на українсько-польському фронті, а також у запіллі.

На фронті, як у кожній війні, були успіхи, були і невдачі. Невдачі викликали усякі фер-

менти. Один наявний такий „фермент” був у Дрогобичі: револьта, створено навіть жовнірську „раду”, яку скоро зліквідовано. Тому треба зробити висновок, що не був відірваним фактом виступ вояка, який в обличчі ворожої небезпеки захотів тютюну...

Коли візьмемо до уваги творення у Дрогобичі жовнірської „ради”, то цілком стає ясним, що вже й тоді діяла серед українців московська рука.

Тому нічого дивного, що військо, знеохочене невдачами, пішло геть на Чехи...

Це у військовій мові звемо дезертирством!!!

Значить і Ст. Куропась тоді також здезертирував, і з чеськими слечними голькі-полькі витинав.

Знаємо, що полк. Коновалець і другі з ним тисячі кільометрів ішли пішки з-під Царицина аж до Києва, помагати українську державу будувати. А наші дезертири сиділи собі спокійно у Німецькому Яблонному. В той час українські армії кровавилися на фронтах по усій Україні. З того часу постала й пісня „Засумуй, трембіто, та по цілім світу, що пропало галичанам сорок тисяч цвіту”. Та — увесь цвіт не пропав: кілька тисяч в Німецькому Яблонному сиділи, ніхто і думки не мав іти підіймати „червону калину”. Мабуть, запихались тютюном...

Сьогодні один з тих дезертирів опльовує найновіші події з державного будівництва України і її найкращих синів, які своє життя склали на віттарі Батьківщини!!! Нині ті, які вірять, що духовні чинники є у силі цю важканалю втихомирити — помилляються!

Чорна мафія по самі вуха залізла у московські тенети.

Це не сьогоднішня справа. Погляньмо, що ця мафія робила перед і по смерті сл. п. Степана Бандери.

В 1956 р. один „двійкар”, Б. Підгайний, ходив до німецької поліції з наклепом, що якогось „Скоба” могли вбити бандерівці... І що про це повинен знати „Степан Попель”, подавши докази, хто є той „Степан Попель”, — що це Степан Бандера.

Здається годі дошукуватися більшого схудобіння. Мало того, дя звірина у людській подо-

бі оприлюднила знимку Ст. Бандері, хоч знала, що йому загрожує!

По смерті Ст. Бандери у 1962 р. „Самостійна Україна” глумилася над померлим, а ще більше по-хамськи зневажала Дружину померлого Провідника. Там є друкована огіда якогось Шемердяка: „Ануж комусь захочеться, помимо крику „Шляху Перемоги” про „взірцевого батька і голову родини”, „прикладного мужа-християнина”, — розглянути родинне життя, скажім, С. Бандери. Що тоді буде? Чи будуть бандерівська партія і преса радіти з того рода спроб? Здається, ні. „Родинний” терор — це діжка з чорними котами, і невідомо, що з тієї діжки може вискочити”.

Я наведу дещо із слова, яке виголосила донька Наталка Бандера на суді. Місце їх замешкання часто мінялося, ще за Гітлера, коли Бандеру випустили з кацету, також і по розвалі Німеччини. Донька Провідника ОУН розповіла:

„В самотній хаті в лісі наша родина (в 1947 році нас було вже троє дітей) жила стіснена в одній кімнаті, де не було навіть електрики. В той час ми, діти, довго хворіли на коклюш і кір, та були недоживлені”.

„В роках 1948-1950 ми жили без нашого батька під прибаним прізвищем у таборі для українських утікачів біля Міттенвальду. Батько відвідував нас кілька разів на рік. Я пригадую собі, що одного разу, важко хворіючи на запалення середини вуха, я запитала маму, хто з цей чужий пан, який схилився над моїм ліжком і гладить мене. Я ділковито забула свого батька”.

„Рік 1952 був особливо небезпечний для нас, і ми з батьком переховувалися впродовж кількох місяців у маленькому селі Оберав біля Гарміш-Партенкірхен. Нещастя хотіло, що всі троє дітей захворіли на запалення залоз і мусіли впродовж двох місяців лежати в ліжку”.

„Маючи тринадцять років, я почала читати українські газети і читала багато про Степана Бандеру. З бігом часу на підставі різних обсервацій, постійної зміни прізвища, як теж через факт, що навколо моого батька завжди було багато людей, в мене виникли певні здогади. Коли раз один знайомий проговорився, то я вже

була певна, що Бандера — це мій батько! Вже тоді я собі усвідомила, що я не смію прозрадити цього моїм молодшим сестрі та братові, було б дуже небезпечно, якщо б малі діти через свою наївність у чомуусь проговорились”. І далі свідчила донька Провідника:

„Мій незабутній батько виховав нас в любові до Бога і України. Він був глибоко віруючим християнином і загинув за Бога та незалежну, вільну Україну — за свободу всього світу”.

„Мій, благенної пам’яті батько, який уособлював цей великий ідеал, залишився провідною зіркою всього моого життя, так само життя моого брата і моєї сестри — та української молоді”.

Це є найдостойніша відповідь усім гіснам і шакалям, які виуть на московських смітниках!

Візьмім під розвагу два факти. Вбивник Сташинський мав виконати морд ще в травні 1959 року, але через вагання і докори совісти не виконав. Друга, яка коротка, а яка вимовна вістка: у Нігерії покарано людину тюрмою. Та людина стояла близько Папи, коли Папа був серед маси народу. Виявилося, що та особа мала в кишенні револьвер.

Такі два відокремлені випадки, такі сухі нотатки, а скільки вони говорять за себе!

Сташинський — це ж не новик, за ним вже був може й не один рафінований морд, а він призвався, що через вагання, через докори совісти — не виконав морду в травні 1959 р.

Роздумуючи над людиною в Нігерії, треба дійти до висновку, що з тих самих спонук ця людина не вжila зброї супроти Папи. Та — чомуусь у осібняків з чорної мафії в українському середовищі годі дошукуватися викидів совісти, або хоча вагання продовжувати у безконечність ту плюгаву роботу. Дійшло вже до того, що паплюження зі „Самостійної України” помістили в московських „Віснях з України”!..

А тут наведу дещо з промови князя Грузії, Ніко Накашідзе, над могилою Провідника:

„Мені доручено передати Великому Синові Українського Народу Степанові Бандері останній привіт і попрощатися з великим Покійником”.

„Змістом і суттю життя С. Бандери було добро його народу й для народу. Він з зарання літ посвятив своє життя. Чи можна називати це „авантюрою”, коли революціонер бореться за національне і політичне визволення свого народу?”

„Великий Син українського народу загинув в боротьбі. Він відійшов від нас в іншій світ, але завжди залишиться з нами”.

„Прощаємось з Тобою, нашим Великим Другом і Співборцем, але так, як Ти живеш завжди серед свого Українського Народу, так живеш теж серед нас!”

Тут маємо справу з представником народу, чий ні національно, ні расово не є нам близьчим. Нас лучить однакове поневолення наших народів московськими сатрапами.

Він згадував і про створення АБН у 1943 р. Правда, у тому часі С. Бандера вже був в німецькім кацеті, але діло Бандери продовжував його вірний друг і приятель ген. Т. Чупринка Шухевич. Можна з цілою рішучістю твердити, що слова, сказані над могилою С. Бандери, в тій самій мірі відносяться і до Т. Чупринки Шухевича, і напевно коли б князь Накашідзе мав змогу виголосити останнє слово на могилі Т. Чупринки-Шухевича, він би тими самими словами прощав у останню путь і Генерала-Героя.

Він, чужинець, висловив подив до чинів С. Бандери. Так оцінює чужинець українського Борця-Революціонера. А в той же час, „своя”, озвіріла чорна мафія поринула аж по самі вуха у ворожі московські тенета.

Напевно „моралісти” будуть пацякали про недодержування журналістичної етики. До зволіте спитати, а хто розпутує дю звірську оргію?

Знайшовся навіть один журналіст-католик, який закінчив свої писання закликом до християнського всепрощення, — але це тоді, коли тих своїх братів з народу і во Хресті опаплюжив і обмазав болотом...

ЧИ ПОЖЕРТВУВАЛИ ВИ НА ПРЕСОВИЙ
ФОНД „ВІСНИКА”?

Московські імперські навчання

Вже багато років у Москві живе, проходжується вулицями і публікується в „Самиздате” такий собі „руsskij чelовек” на ім’я Геннадій Шиманов.

Він був одним із співавторів московського самвидавного журналу „Вече” ще на початку 1970-х років. Потім активно співпрацював — у 1975-79 роках — із самвидавним „Московським сборником”. А в 1980 р. почав виходити в тій же „белокаменної”, під боком у „інтернаціоналістичного” ЦК КПСС у Кремлі, журнал під назвою „Многие лета”, також самвидавний, із зачлененням на обкладинці прізвища Шиманова.

Що ж проповідує і на чию воду ллє млин цей ще один „руsskij діcіdент”? Турбуєчись наперед з приводу, вірмо, вже недалекого розвалу СССР силами поневолених не-російських націй і народів, цей „дисидент” пропагує шлях „спасения родини”, і то дійсно оригінальний.

Щоб бути більш достовірним, зацитуємо із огляду п-ї Людмили Алексєєвої „Самиздат — 81”, поміщеного в ньюйоркському „Новом русском слове” з 20 березня 1982 року, в нашому перекладі:

„Комуністична Партия Совєтського Союзу повинна відмовитись від марксистської ідеології і замінити її православієм. Це змінить її в середині країни, а також і назовні, дозволить завоювати увесь світ, зрусифікувати увесь світ і зробити його православним. Це й буде встановленням тисячолітнього царства на землі”.

Пані Л. Алексєєва, яка живе на Заході, інформує, що серед московських „дисидентів” є ще й інші напрямки-погляди. Вона пише: „Загальний тон самвидавної публіцистики за минулій рік (у Москві, — ЛП) — демократичний, ліберальний, терпеливий, плюралістичний”. В загальному той тон є „неомарксистський”, а Г. Шиманов проповідує „націонал-большевізм” або ж, що точніше — православний большевізм”, хоч як це не дивно звучить. Російські дисиденти — за збереження Росії-імперії.

Московські царі завжди використовували віру людей у Бога, своїх підкрених, з метою збереження її поширення імперії. Тому царів про-

Загальні збори 51 Відділу ООЧСУ в Озон Парку, Н. Й.

Восімнадцята з черги загальні збори 51 Відділу ООЧСУ в Озон Парку відбулися 16 травня 1983 в церковній залі після Служби Божої, зі звичайним порядком нарад. Збори відкрив голова Відділу д. М. Вітенко, привітав присутного пастора о. крил. Л. Мудрого, делегата ГУ ООЧСУ ред. І. Длябогу та всіх присутніх членів. Вступну молитву провів о. Л. Мудрий. Голова М. Вітенко закликав приступити до дальшої програми зборів, зазначивши, що Відділ, а разом і вся громада, має дошкільну втрату: залишив нас навіки секретар нашого Відділу, член УВФ, а в останньому році голова Відділу УККА в Озон Парку, сл. п. Василь Сметанюк. Збори відзначили його пам'ять повстанням з місць. По виборі президії зборів в особах: предсідник проф. Р. Мізур та секретар п. М. Білейчук, приступлено до реалізації порядку нарад. Звітували з проробленої праці: секретар мг. В. Захарчук, скарбник п. В. Скомський, голова п. М. Вітенко, який охопив цілість праці Відділу. Управа виконувала доручення ГУ ООЧСУ, провела збірку на Визвольний Фонд з нагоди коляди, на Писанку для ГУ ООЧСУ, на видавничий фонд „Вісника”, розпродано лотерейні квитки на Оселі СУМ-А. Члени Відділу брали участь у всіх імпрезах Визвольного Фронту. Відзначено академією свято АКТ — 30-го червня проголошення Української Самостійної Держави 1941,

голосували з церковних православних російських амвонів „помазаниками Божими”. Російська Православна Церква завжди була імперською церквою — одним із знарядь російського імперіалізму. Тому вона також з запопадливістю виклинала українського гетьмана-державника Івана Мазепу, і з такою ж раболіпською запопадливістю вихвалюла безбожного Сталіна — тогочасного імператора, як перед тим сприяла знищенню УАПЦеркви в Україні.

Але нас тут не цікавить віровизнання, а московський плян-маячиння про завоювання і наявність... русифікацію всього світу!

Для українців співпраця з будь-якими москалями є злочином. (Л. П-а).

відзначено панаходами пам'ять поляглих провідників ОУН сл. п. С. Бандери та ген.-хор. Т. Чупринки. Звіти Управи прийнято оплесками.

По короткій дискусії вибрано нову Управу, яку вже восьмий раз очолив д. М. Вітенко. Слідували привіти місцевих установ: від Відділу УККА, Відділу Патріярхального Т-ва, Відділу УНС. З черги предсідник попросив до слова представника Головної Управи ОOЧСУ ред. І. Длябогу, який привітав збори від ГУ та начеркнув нашу дійсність в Америці, як рівної там, на рідних Землях, де наш народ терпить, карається, але не кориться окупантами. Доцінюючи їх терпіння, діяспора повинна робити все, щоб облегчити їхню долю. Слово представника було змістовне, добре виголошене і присутні прийняли його бурхливими оплесками.

Предсідник попросив до заключного слова голову д. М. Вітенка, який, дякуючи присутнім за участь, прохав і на дальнє працювати з посвятою для добра установи, членів, громади, а що найважливіше — для добра української спільноти на поселенні і на Рідних Землях. Піснью „Не пора” закінчено ці успішні Загальні Збори.

*Михайло Білейчук,
секретар зборів*

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ 3-ГО ВІДДІЛУ ООЧСУ В ПАРМА, ОГ.

У Центрі Українського Визвольного Фронту в Пармі, Огайо, відбулися 24 квітня 1982 року річні Загальні Збори 3-го Відділу ОOЧСУ, які відкрив голова Відділу друг Микола Поглід, вітаючи присутніх. По вшануванні пам'яті тих членів, що в звітному році відійшли у вічність, нарадами проводила президія: Лев Кусяка — голова, Григорій Головка — заст. голови, Теофіль Цішкевич — секретар, а до почесної президії запрошено друга Васила Жука, первого голову ОOЧСУ 35 років тому.

За референтури звітували: Юрій Коцюмбас — фінанси, Василь Кужда — секретар, Іван

Стадник — господарчий, Степан Кавка — збірка на Виз. Фонд (коляда і інші збірки). На кінець звітував уступаючий голова Микола Поглід, подавши перегляд активної діяльності Відділу. Від Конт. Комісії звітував друг Павло Присяжний, ствердивши, що діловодство поодиноких референтів в найкращому порядку, і поставив внесок на уділення абсолюторії уступаючій Управі, яку Збори одноголосно схвалили.

Провід на біжучу каденцію, на внесок ном. комісії, обрано в такому складі: Микола Поглід — голова, інж. Роман Возняк, Петро Райца, Михайло Пукач — заст. голови з певними референтурами, Василь Кужда, Олександер Блашків — секретарі, Василь Мудрак — культ. осв. реф., Юрій Коцюмбас, Богдан Семків — фінанси, проф. Ю. Лінчевський — пресова інформація, проф. Ю. Кульчицький — зовн. зв'язки, Володимир Проник, Степан Кавка — господарчі, Василь Брездун, Дмитро Мирун — сусп. опіка, Лев Кусяка, Василь Кужда — делегати до УЗО-УККА.

Контрольна Комісія: Роман Почтар — голова, Мирослаф Гейниш, Григорій Головка, Володимир Шудан, Павло Присяжний — члени. Товарицький суд: д-р Богдан Футей — голова, д-р Богдан Чепак, мгр В. Ліщинецький — члени.

Учасники зборів вносили різні побажання для росту організації, а найголовніше, щоб нова Управа постаралась в діловому році відмолодити Відділ ОЧСУ. Побажанням було, щоб кожний член організації став платником Народного Фонду для нашої Централі УККА, як одинокого всегромадського і політичного репрезентанта на терені Америки.

Збори закінчено відспіванням „Не пора”.

Після закриття присутні члени і гості при смачній перекусці забавлялись до пізньої ночі.

Василь Мудрак

Репліка Надії Наум

ТЕПЕР ВЖЕ СВЯТКУЮТЬ УПА...

У Нью-Йорку, в місцевому комітеті для відзначення 40-ліття УПА, брав участь п. М. Воскобійник — із того середовища, яке по Другій світ. війні заявляло, що „ніякої” УПА немає...

Хоч через 35 літ, а таки переконався!..

„УКРАЇНСЬКИЙ ФЕСТИВАЛЬ”
у ГОЛДДЕЛ. Н. Й.

Програма фестивалю була еклектична і за-
надто розтягнена. Це помітили самі „чермени”
(а їх у „Програмці” подано дуже багато), і то-
му нашвидку поскорочували в другій частині
виступи здібної групи „Гуслі” з Вінніпегу та
скоротили перерву між двома частинами так,
що глядачі ще потім з 10 хвилин займали свої
місця і слухачі не почули чудової пісні-маршу
сл. п. І. Недільського „Засяло сонце золоте”
й ін. двох пісень „Сурми” В. Трухлого.

На сцену спершу викликали по черзі всіх „чermенів”, організаторів і т. д., і це добре, бо люди попрацювали, як уміли. Зі сцени лунали також слова водія п. Семчишина про славного українського юнака Володимира Половчака в Америці. Чому ж було не покликати на сцену не менше славного адвоката д-ра Юліяна Кульяса, якому тисячі глядачів напевно б висловили щиру вдячність стоячими оплесками за оборону Володі?

Панове „чermени” мали б точніше інформувати американського глядача в Програмці-книжечці про Україну. Там читаемо: „У середньовіччі прибули в Україну скандинавські принци, які встановили тривку державу від 9 до 14 століття”. Хіба українці аж такі безголові?

У англомовній інформації згадано про періоди державності України, але пропущено і Карпатську Україну і Українську Державу з 1941 р., і взагалі без згадки обійтися героїчну УПА — саме в 40-річчя її створення.

Прикладом дезінформації може послужити сторінка з малою України, де сказано англомовним читачам, що Київ — це українська столиця і що вона має 1 мільйон 600 тисяч населення. На програмці позначена дата: 19 червня 1982 року, дані про Київ давно вже застаріли: за новими советськими даними Київ мав ще в 1981 році понад 2 мільйони населення.

Танцювальному ансамблеві „Україна” з Чіка-
го і його мистецькому керівникові-хореографо-
ві, маестрові Євгенові Литвинову — щирі оплес-
ки і подяка за врятування чести фестива-
лю. (n.).

У ГАРТФОРДІ ВІДЗНАЧИЛИ 40-РІЧЧЯ СТВОРЕННЯ УПА

За ініціативою ОУВФронту, срганізації міста Гартфорду, Конн., під протекторатом Від. УККА святково відзначили 40-річчя створення Української Повстанської Армії.

У неділю 23 травня в церкві св. Михаїла відслужено торжественну Службу Божу в наміренні Українського Народу і Панаходу за поляглих борців за Волю України, в якій взяли організовану участь із своїми прaporами Т-во б. Вояків УПА, станиця 1-ої Див. УНА і молодечі організації СУМ і Пласту.

По полуздні в залі УНДому відбулася святкова програма із внесенням національних і орг. прaporів та відспіванням американського гіму у виконанні хору „Жайворонки” Осередку СУМ-ді з Нью-Йорку.

У вступному слові, яке виголосив голова Ділового Комітету Петро Шагай, було сказано, що так, як немає другого Дніпра, так немає порівняння до боротьби і героїзму Української Повстанської Армії. В процесі 10-тирічної боротьби УПА вилонила із себе безстрашних борців, стратегів і командирів, та доказала, що тільки ставка на власні сили є реальною силою та запорукою буття Української Самостійної Держави.

Після повстання з місць і двохвилинної мовчанки для вшанування поляглих борців, воїнів УПА, голова представив прелегента, старшину УПА інж. Степана Голяща з Чікага, учасника Похідних Груп УПА на Захід Європи, якого зібрані прийняли повстанням з місць та рясними оплесками.

Своєю глибокозмістовою, державницько-соборної думки, доповідю шановний прелегент полонив учасників свята.

Поодинокими документальними даними з недалеко минулої боротьби УПА прелегент зробив її підсумки, та доказав, що боротьба УПА була необхідністю в змагу за кращу долю Українського Народу, і що тільки Український Народ має право бути власним господарем на його рідній Батьківщині.

Після доповіді, яка була нагороджена ряс-

ними оплесками, дівочий хор „Жайворонки” Осередку СУМ-ді з Нью-Йорку під диригентурою проф. Лева Стругацького та при музичнім супроводі п-ни Соні Шерег відспівав чотири пісні. Черговою точкою був перший раз виступ в Гартфорді Вокального Тріо „Черемшина” Осередку СУМ-ді в складі: Бригіта Заяць. Галя Блага, Марійка Кінь, при музичному супроводі Соні Шерег, які виконали три пісні.

Щоб представити тяглість боротьби за українську державність, було поставлено місцевим осередком СУМ-ді інсценізацію Л. Полтави під назвою „Армія Волі УПА”, яку виконали члени старшого Юнацтва СУМ-ді в складі: Михайло Гумен, Івась Боднар, Михайло Гуменний, Петро Зелез і здібна рецитаторка Марта Колінська.

Вдруге Вокальне Тріо „Черемшина” виконало три пісні, а потім відома декламаторка Дарка Зелез відчитала вірш „Оксана” сл. П. Євтушенка, присвячений зв'язкові К. Г.

У передкінцевій точці голова Ділового Комітету подякував всім виконавцям святкової програми, та всім тим, що взяли участь у 40-му Ювілею УПА.

В кінцевій точці програми виступив дівочий хор „Жайворонки” з трьома піснями, солістками були Бригіта Заяць та Галя Блага.

Українським національним гімном закінчено це, таке нам дороге, Свято УПА.

Слід підкреслити, що програма свята була поставлена на високому організаційно-мистецькому рівні, за що належиться шире признання прелегентові інж. Степанові Голяшеві, хорові „Жайворонки”, Вокальному Тріо „Черемшина” і всій сумівській молоді Осередку Гартфорду. Не менша подяка належиться всім тим трудовникам, що приложили чимало праці й уваги для успішного здійснення Свята УПА.

П. Шагай

СПРАВЖНЯ СВОБОДА І СПРАВЖНЕ ЩАСТЯ
ПРИЙДЕ ЛІШЕ ТОДІ, КОЛІ ВІЗВОЛІТЬСЯ
МОЯ БАТЬКІВЩИНА УКРАЇНА, —
Іван Кандиба, політв'язень Москви

Зена Матла-Рихтицька

КОНЦЕРТ НА ЧЕСТЬ СЛАВЕТНОЇ УПА

Концерт у Чікаго був влаштований як перша частина святкувань 40-річчя Української Повстанської Армії (УПА) 22-го травня, у просторій залі „Лейн Технікал”. Концерт відкрив в імені Громадського Комітету Святкувань 40-річчя УПА, під патронатом Українського Конгресового Комітету Америки, Відділ Ілліной, д-р Павло Надзікевич.

І враз відкрилася занавіса та чоловічий хор „Прометей” привітав Чікаго справді могутнім „Христос Воскрес”. На мою скромну думку найбільш вдало вийшли пісні „Клянемось вітчизні серцями” (музика Г. Гембери, слова Д. Луценка), як рівно ж „Марширують вже повстанці”.

Після виступу чоловічого хору „Прометей” святкове слово про УПА виголосив ред. Любомир Рихтицький.

Дальше служачів зустрів образ прегарно вдягнутого жіночого хору „Діброва”. Виконання усіх пісень „Дібровою” було прекрасне, зокрема велике враження зробили на служачів свою ніжністю „Ой сивая зозуленька” (аранжмент М. Леонтовича), свою оригінальністю „Вершники” (музика О. Білаша, слова М. Томенка), як також „Чорноморець”. Не можна собі уявити кращого виконання пісні з концтабору „Мамо, мамо” (музика В. Чинча, слова О. Богачука, аранжмент В. Кардаша), як тенором-солістом Віктором Шевелем у супроводі хору „Діброва”.

„Батурина”, правдоподібно найкраща українська духова оркестра у вільному світі, ще раз доказав свою віртуозність. Не думаю, що виступ мішаного хору („Прометей” і „Діброва”) зробив би таке враження на служачів без кришталево чистого голосу „Торонтського соловейка” мецо-сопрано Соні Сахно. „Богородице Діво” (музика А. Гнатишина) у її виконанні дозвінювало клясі Метрополітальної опери.

На закінчення хори „Прометей” і „Діброва”, разом із оркестрою „Батурина”, збагатили служачів композиціями Б. Гайдаря „Україні”, М.

Вербицького „Заповіт” та піснею „Ми українські партизани”.

Фортеп'яновими акомпан'ятами були Надя Середа-Брехун і Олександер Бучинський, які віртуозно супроводили всі хорові точки.

Не можливо писати про хори „Прометей” і „Діброву” чи оркестру „Батурина” без підкреслення їхньої „душі” — організатора і диригента — маестра Василя Кардаша. Він посвятив цій великій праці не тільки все своє музичне знання, невтомний труд, силу, енергію, але рівноож своє серце і душу. Він не міг би втримати такої прикладної дисципліни в хорах і оркестрі Торонтського Осередку СУМ-а, коли б не втішався щирою любов'ю своїх хористів і музикантів. Хори „Прометей” і „Діброва” як та-ж оркестра „Батурина” завдячують свій справді високий мистецький рівень тільки одній особі — своєму улюбленному диригентові, другові, приятелеві — маестрові Василю Кардашеві.

На кінець дозволю собі скласти, в імені цілої української громади міста Чікаго, сердешну подяку маестрові Василю Кардашеві, як також всім солістам, хористам і музикантам, та запросити їх скоро знову загостити до нашого „вітряного міста”.

СУК „ПРОВІДІННЯ” НА ПЕРЕДОДНІ 70-ЛІТТЯ

Як інформувала „Америка”, на засіданні Екзекутиви СУК „Провідіння”, члена УККА, стверджено постійне зростання цього братського обезпеченевого союзу, про що звітував його предсідник о. шамб. Степан Чомко.

Повідомлено, що на відзначення 70-річчя з часу створення „Провідіння” відбудеться окреме Богослужіння та ін. урочистості, вершком яких буде вистава опери „Запорожець за Дунаєм” 26 вересня 1982 року у Філадельфії.

~~~~~  
ПОКЛІН ГЕРОЯМ УПА! СЛАВА УКРАЇНСЬКИМ

РЕВОЛЮЦІОНЕРАМ-НАЦІОНАЛІСТАМ!

~~~~~

Д-р С. Галамай

З ІДЕЄЮ В СЕРЦІ – НЕВПИННО ВПЕРЕД

50-ий ВІДДІЛ ООЧСУ НА ФЛОРИДІ ВІДЗНАЧИВ ДЕСЯТИЛІТТЯ

Якби забажати схопити якнайкоротше головну характеристичну рису в усій десятилітній діяльності 50-го Відділу ООЧСУ в південній Флориді, треба б підкреслити велику рухливість, жертвенну працю, динамічність Управи наймолодшого Відділу, під головуванням д-ра Балабана Романа.

Саме такий підставовий мотив пробивався в усіх виступах, що були на бенкеті для відзначення 10 років праці Відділу. Був він слідний у звідомленні Управи, яке було коротке, ділове і без самохвальби, і в привітаннях трьох духовних отців, і в підставовій доповіді, що її дуже вдало виголосив заступник Голови Гол. Управи ООЧСУ, член Президії УККА, Головний Предсідник Української Народної Помочі п. Володимир Мазур. „Ви не ждали сприятливої ситуації — бо ж така може бути тільки в Україні, але діяли і сьогодні можете справедливо похвалитися успіхами”, — говорив друг Мазур в своєму слові під час бенкету, що відбувся в кінці січня 1982 р., в приміщеннях Українського Культурного Центру в Голівуді. У залі було понад 130 осіб з-поміж членів і прихильників ООЧСУ з Флориди, тобто з Голівуду, Форт Лаудердейл, Маямі, і з таких віддалених місць як Сент Пітерсбург, Аполки, Мінерал Спрінг, Нью-Джерзі, а навіть з далекої Англії (дир. Укр. Видавничої Спілки в Лондоні друг Ю. Заблоцький).

На сцені красувався на синьому тлі великий золотий Тризуб, символ тисячоліття Української Держави, а під ним напис: „В ДЕСЯТИРІЧЧЯ ООЧСУ — ВІДДІЛ 50”. Все дуже культурно виконав друг Володимир Бацвин, культурно-освітній референт Управи.

Не будемо подавати докладного перегляду та хоч би найважливіших даних про поважних громадян і громадянок за президіальним столом, як і не пояснюватимемо, що деякі представники, напр., від АБН-у В. Хомяк радше перебували у залі, подібно, як деято з членів,

перших основників Відділу 50, як О. Дрозд або Фіцик з Аполки, займали незамітні місця та може ще деято, кого варто б було згадати під час бенкету (тут в якісь мірі відбився поспіх у підготовці). Згадаємо частину визначних осіб: Архиєпископ Николай, о. мітрат Лев Опока, пастор М. Жила, заступник Голови Головної Управи В. Мазур, член Президії Союзу Українців у Великій Британії Юліян Заблоцький, кол. ген. секретар ГУ ООЧСУ і довголітній редактор „Вісника” д-р С. Галамай, голова 50-го Відділу ООЧСУ Р. Балабан, голова ОЖ ОЧСУ Ліда Балабан, голова Відділу УККА М. Курман, секретар і культ-освітня референтка Н. Мудрейко, голова УКЦ Антін Угляр, голова Відділу УНП П. Гуменюк, тостмайстер інж. Віктор Полярний, голова Нац. Хору М. Яремко, суспільно-політичні діячі з півн. частини Флориди такі, як Івашкевич, Фіцик, Д. Сулима й ін.

Були письмові привіти, як від д-ра О. Соколишина й багато усіх привітів. Вітали: Народна Поміч, що має тут 71 дорослих і 17 дітей, ОЖ ОЧСУ із майже стільки ж членами, що й ООЧСУ (28), Школа Українознавства під керівництвом інж. Віктора Полярного з біля 20 дітей, Відділ УККА, що має багатьох платників Національного Датку і ін. Всі вони між собою в праці гармонізували, виявляли ідею в серці, пошану і взаємну любов та шире прагнення, щоб 50-й Відділ і на майбутнє був активний, бо він не заступає ніяких партікулярних інтересів, але служить громаді й має на увазі добро української громади й визвольної справи.

Стисло хочемо передавати зміст виступу п. Володимира Мазура. „Події Другої світової війни показали, що хоч з ініціативи революційної ОУН під проводом Степана Бандери і при підтримці українських Церков та всього народу — Україна мала власний Уряд з 30 червня 1941 року, — ні Берлін, ані Москва не бажали бачити незалежної України на карті світу. То-

му з ініціативи Проводу ОУН силою зброї заговорила героїчна Українська Повстанська Армія — в обороні чести народу”...

„Україна кривавилась у боротьбі проти московсько-большевицького окупанта. Треба було на волі, на Заході мобілізувати українські сили для допомоги в тій боротьбі нашій рідній матері — Україні. Треба було матеріальної допомоги для відділів УПА, треба було негайно ширити правду про Москву... Треба було поборювати в Америці тоді ще дуже поширені московські впливи, мовляв, Москва і Вашингтон — це ж були два союзники”... — сказав доповідач.

Для ширення правди про УПА виникла тому 35 років Організація Оборони Чотирьох Свобід України, з першим головою інженером Євгеном Ляховичем (який, між іншим, деякий час перед смертю жив на Флориді)... Поставали відділи і цей Відділ дістав порядкове число 50”. І далі:

„Масові антимосковські демонстрації, ширення правди про Україну з допомогою виступів у пресі й радіо, жваві збирки на допомогу потребуючим воякам УПА, що дістались на Захід, співпраця із Спілкою Укр. Молоді та з іншими патріотичними організаціями”... — ілюстрував розвиток міцної ООЧСУ, згадуючи виникнення 50-го Відділу на Флориді доповідач.

До осягів тут належить Український Культурний Центр — справжній осередок організованого українського життя в цій частині Америки.

„Шановні слухачі! Підступно вбитий в дорозі Амальрик написав книгу „Чи доживе Советський Союз до 1984-го року?” Ми слідкуємо за подіями в окупованій Україні і бачимо, що Москва далі немилосердно судить борців... А тим часом тільки в минулому році в Україні були страйки в Дніпропетровському, в Івано-Франківському, на Донбасі та чотири страйки в нашому столичному Києві! Зауважте, що ще задовго перед страйками в Польщі — в Україні вони відбувалися в різних містах і місцевостях. Ще задовго до приходу „Солідарності” в окупованій Польщі — в Україні була спроба створити вільну профспілку, читали ж ми про справу Клебанова і товаришів”...

У своїй цінній доповіді ред. В. Мазур далі сказав:

„Московський імперіаліст потрапив у пастку в далекому Афганістані. Москалів ненавидять у Польщі, в усіх підкорених зброяю країнах Східної Європи... Слушно писав український робітник: „Хай не надіться Росія, що вона буде вічно топтати гідність народів”!

„Ми, українці, маємо собі усвідомити, що нам припав обов’язок нав’язувати нитки дружби з тими народами, які і Україна прагнуть вирватись із „старшобратьської опіки”...

„Позаминулого року ми масово відзначали 50-ліття створення Революційної ОУН. Минулого року ми масово відзначили 40-ліття третьої української державності в цьому столітті — Актом 30 червня 1941 року у Львові. Тоді фашисти кинули наших провідників до кацетів, але що сталося з фашистами? — Вони зникли з лиця земної кулі, а наш Прем’єр Уряду виступав тепер у Вашингтоні з антимосковською промовою і йому аплодували понад 60 сенаторів і конгресменів! Вільна Америка вітала Достойного Ярослава Стецька!”

„Цього року гідно відзначаємо 40-ліття з часу створення героїчної Української Повстанської Армії, а в 1983 р. готуємося вшанувати пам’ять мільйонів українців і українок, які загинули від московського штучного Голодомору в 1933 році”...

Наприкінці доповідач закликав присутніх, щоб розуміли, що всі такі святкування, разом з цим десятиліттям, це не лише свята, а й мобілізуючий Громаду чинник.

Встане правда, встане воля

І Тобі Одному

Помоляться всі язички

Во віки і віки,

А покищо — течуть ріки,

Кривавій ріки...

Тарас Шевченко

„ВАША ДОПОМОГА В НАШІЙ БОРОТЬБІ —

НЕОЦІНИМА!”

Із листа з окупованої України

СУМ АРГЕНТИНИ ВІДЗНАЧИВ 40-ЛІТТЯ УПА

Від кількох років Центральна Управа забезпечує виховний склад сумівських тaborів Аргентини кваліфікованими виховниками. Цього року згідно з домовленням з д. Е. Марковичем, Головою КУ СУМ в Аргентині, голова Центральної Управи СУМ д-р Євген Гановський доручив генеральному секретареві Центральної Управи Осипові Рожкі відвідати СУМ в Аргентині і взяти участь у тaborах.

Tabір юнацтва СУМ тривав два тижні, від 9 до 24 січня. Тому, що його проведення припадало у 40-ву річницю Української Новостакської Армії, тaborовики присвоїли йому назву „Малі Упівці”. Інші річниці, які виховники тaborу наголошували учасникам тaborу, були: 90-ліття народження Патріяра УКЦ Йосифа I, 75-ліття народження Тараса Чупринки-Шухевича, 35-ліття відновлення СУМ на еміграції і 10-ти ліття посиленого терору проти Руху Спротиву.

Команду над молодшим юнацтвом очолював друг Антон Сицик, а головним виховником тaborу став д-р О. Рожка, генеральний секретар Центральної Управи СУМ. Він співпрацював на виховному відтинку з наступними виховниками: под. Гелею Михуру — Головою Виховної Ради СУМ в Аргентині, под. Михайлиною і Рузею Савчук та подругою Лідою Маркович.

Tabір мав виховно-відпочинковий та спортивний характер, нараховував 60 тaborовиків у віку від 7 до 14 років, відбувся успішно. До цікавіших моментів тaborу належали: вечір колядок, присвячений дітям українських політв'язнів, який юнацтво відбуло при свічках; цілоденна голодівка команди і відмова юнацтва від підвечірку, стріча Нового Року — Маланки, ватра на честь Тараса Чупринки-Шухевича, відвідини гробівця Мацейка-„Гонти”, відвідини мініатюрного міста для дітей, т.зв. Дитячої Республіки, висвітлення фільмів з попередніх тaborів. Крім того, в День Української Державності, 22-го січня, група тaborовиків виїхала до Буенос-Айресу, щоб перед пам'ятником визволителя Аргентини покласти вінок. Ген. секретар ЦУ в супроводі Голови Централі „Просвіти” п. Василя Косюка також взяв участь у святкуванні Дня Незалежності, в Берісі, у присутності понад сотні людей виїшено український національний прапор та вшановано генерала Сан Мартіна вінцем. У місцевій „Просвіті” ген. секретар в присутності місцевих діячів, представників аргентинської влади та приятелів АВН-у, виголосив коротке слово, пов'язане з Днем Української Незалежності та з визвольними стремліннями українського народу.

На запрошення Голови Пласту в Аргентини п. Віктора Агреса, О. Рожка відвідав пластовий табір наймолодших „Юні Друзі”, що відбувся 180 км. від Буенос-Айресу у Пунта Індіо, та взяв участь у Святі Державності та Св. Літургії у поблизькій місцевості Вероніка.

У суботу відбулася прощальна ватра тaborу „Ma-

лих Упівців”, присвячена 40-літтю УПА, а наступного дня в присутності кількох сотень громадянства та батьків дітей офіційне закриття тaborу. В кінцевій частині офіційної церемонії закриття промовляли: комендант тaborу А. Сицик, генеральний секретар ЦУ СУМ, Е. Маркович — Голова КУ СУМ в Аргентині, В. Косюк — Голова Централі „Просвіти”. Присутніми на офіційному закритті були: о. Мельничин, Михайло Іанішишин — почесний Голова Централі „Просвіти”, Борис Вітошинський — Голова Заряду Осели „Веселки”, Степан Сенік — Голова Кооперативи „Фортуна” та Володимир Кметь, український меценат.

За час перебування в Аргентині ген. секретар ЦУ СУМ на запрошення Голови Централі „Просвіти” п-а В. Косюка відвідав кілька філій, взяв участь в стрічі з представниками українського організованого життя в Аргентині в Централі „Просвіти”, познайомився з головами і секретарями 12 філій „Просвіти”. Okрім того, взяв участь в засіданні Крайової Управи СУМ.

Після відbutтя юнацького тaborу д-р О. Рожка провів чотириденний курс, який був запланований Крайовою Управою для старшого юнацтва і дружинників СУМ у місті Буенос-Айрес, в Централі „Просвіти”. Тематика курсу включала два тригодинні виклади про боротьбу українського народу в 1917-22-их роках, коротку історію ОУН, шестидесятників, семидесятників та важливіші проблеми нашого громадського життя і руху дисидентів на еміграції.

В поворотній дорозі д. О. Рожка відвідав Бразилію, де в Сан-Павліо стрінувся з Головою Осередку СУМ под. Н. Кухар. В Куритибі відвідав Екзарха УКЦ Ефрема Кривого. Кир Ефрем показав генеральному секретареві новозбудовані приміщення Центру Молоді, який якраз збудовано, що має всі завдання, щоб сконцентрувати українську молодь при церковному та культурному житті української громади. Все таки там відчувається потреба праці з молоддю, наголошуючи на українське національне виховання.

Вже майже дев'ять десятків років перебуває українська еміграція в Аргентині і сусідних країнах, але принадлежність крові та свідомості до іншого — українського народу, дає багатьом силу продовжувати свій рід та плекати національну свідомість, щоб улеглити страждання поневоленої нашої Батьківщини та стати при потребі в обороні її національних інтересів.

ВИСТАУПАЛИ В „КАРНЕГІ ГОЛІ“

Учні Укр. Музичного Інституту в Америці, який у 1982-83 р. відзначає 30-ліття з часу його заснування сл. п. проф. Савицьким, — виступали в травні у славетній залі „Карнегі Голл“ у Нью-Йорку (де йшла опера „Анна Ярославна“): Ю. Фурда, Л. Вагнер і Марта Аербе виконували твори Омельського, Лисенка і Бетовена. Вони — країці учні професорів Калини Чічки-Андрієнко, Таїси Богданської і Лева Стругацького.

СЕРЕД КНИГ

**Боротьба за українську державу
під совєтською владою**

Написав Василь Плющ. Лондон, Українська Видавнича Спілка, 1973. 125 стор. 22 цм. (Бібліографія: стор. 119-123.)
(Книжковий огляд — Енциклопедична записка: д-р Ол. Соколишин).

Автор д-р Василь Плющ, відомий український науковець та громадсько-політичний діяч, залишив нам монографію про Підпільні Українські Організації в Україні у 1920-1941 роках та про розгром української еліти й українського селянства, як подано під титульним поясненням. Книга є актуальна й тим, що недавно Український Дослідчий Інститут в Торонті, Канада, взявся за видання гаслою „Укр. Енциклопедії” англійською мовою і навіть попідписував вже договір з одним з тих науковців, які дописалися до того, що вбачають в советській Україні продовження Української Державності 1918-21 років, як то написано в „Енциклопедії Українознавства”, виданій НТШ в Европі. В тій „Енциклопедії” інші наші молоді науковці дописались до того, що СВУ-СУМ в Україні не було, або то була... советська провокація! Таким чином праця д-ра Плюща є оперта на багатій літературі, а зокрема на стенографічному протоколі перебігу суду 1930 р. над діячами СВУ-СУМ в Харкові, виданій там же в 1931 р. Слід видавцям англомовної „Енциклопедії Українознавства” мати те на увазі, як також врахувати всі ті критичні зауваги, бо в її українськім виданні поминено ряд еміграційних установ, авторів чи суспільно-політичних діячів та працівників, поміщуючи безkritично советських авторів в Україні та колишніх провінційних правників, як писав у листі до мене доц. Юрій Фединський.

Праця д-ра Василя Плюща подає, що існували біля 35 підпільних українських організацій в підсоветській Україні, в 1920-1941 роках і аж до З'їзду Українських Самостійників з 1912-1914 та 1919-1920 років з головою Валентином Отаманівським; Братство Української

Алла Коссовська

ПРАПОРЕЦЬ НАД МОГИЛОЮ

В. Д.

*Прапорець над твоєю могилою
Чисто дощем прополосканий.
Хто з нас винний, що не судилося,
Разом вмерти, не довелося нам?
Золотисті квіти кульбаби
Огогили плиту гранітну,
Щоб я коло тебе могла би
Іх слъзою гіркою полити.
Іх ніхто тут цвісти не змушував,
Розцвіли вони самі-собою
І зігріли самотню душу мою
Невибагливово красою.
А малий прапорець той засвідчує
Чорно-гервоновою фарбою,
Що ти краплею був символігною,
Тої крові, що впала не марно.*

Державности (БУД) в 1920-1924 роках з акад. Сергієм Єфремовим, як головою. До БУД-у належав і М. Міхновський та інші наші видатні політичні діячі. Підпільна організація „Шістка” в Харкові 1920 р., як також Українська Військова Організація (УВО), заснована полк. Євгеном Коновалцем з 1920 р. Козача Рада, Організація Українських Націоналістів (ОУН) з 1929 р., Організація Українських Націоналістів-Державників, Українська Національно-Повстанська Організація, Український Націонал. Центр на СУЗ, підпорядкований ОУН, Центр Дій у Києві в 1923-1924 рр., Організація Українських Революціонерів з 1933 р., Мужичча Партия з 1923 р., УАПЦ, СВУ, СУМ, Терористична Підпільна Організація в 1921-1922 на Полтавщині, Військова Організація Січових Стрільців (ВОСС), Підпільна Організація „Народна Воля”, Українська Революційна Народна Партия в 1927-1928 рр., Таємна Політична Організація „Буревісник” у Києві, Таємний Студентський Гурток „Драгоманівці” у Харкові 1929 р., Таємна Організація „Смерть або Вільна Україна”, Підпільна Організація Української Молоді в Пирятині в 1924-1925 роках, Українська Учнівська Спілка в Чернігові 1917-1919 р., Укра-

їнська Юнацька Спілка (УЮС), Союз Української Молоді в Одесі, Одеська Січ, Український Сокіл та Товариство Української Молоді „Зоря”, обидві в Одесі; Підпільна Студентська Організація в Харківському Університеті, Організація Молоді в Педагогічнім Технікумі в Харкові, яка, як пише С. Підгайний, була клітиною СВУ.

На стор. 43, Плющ пише, що у Києві в рр. 1923-1925 існували декілька підпільних організацій молоді, які пізніше включилися в лави СУМ та СВУ. Були там ще Організація Українського Союзу Хліборобів-Державників — гетьманського напрямку, пов’язана з Всеукраїнською Національно-Повстанською Козачою Радою, яка навіть 1926 р. видала Універсал, проголошуючи гетьманом Івана Полтавця-Остряницю, генерального писаря гетьмана Павла Скоропадського.

Найбільше місця автор присвячує на стор. 47-73 та стор. 94-96 Спілці Визволення України (СВУ) та Спілці Української Молоді (СУМ), представляючи докладно їхні ідеологічні та програмові засади, пов’язані із Українською Автокефальною Православною Церквою, з митрополитом-мучеником Василем Липківським на чолі. Подані також довгі списки членів та уривки із зізнань з процесу СВУ в Харкові 1930 р. З ними співдіяли напівлегальні товариства, як „Молода Академія”, яка гуртувала молодих науковців та „Українська Громада”, яка об’єднувала старших членів ВУАН. Ця Академія у видавничій діяльності, зокрема у виданні 20 томів термінологічних словників, укрілася авреолею слави, зберігаючи чисту українську наукову термінологію, без москалізмів-русицизмів. УАПЦ, пише автор, „була захисником українських національних традицій”. СВУ-СУМ теж пред’являв велику увагу розбудові української кооперації, шкільництву, видавництву та освіті. Після подання докладного перебігу процесу СВУ, автор присвячує належне місце розгрому української еліти та розгрому українського селянства, як також спадкоємцям СВУ, включаючи й Степана Бандеру та інших, включно з героїчною УПА.

Праця є джерелом дослідів нашої боротьби за волю і самостійність України.

Гуцульський вечір у Нью Джерзі

Цікавий вечір влаштував Відділ ОЖ ОЧСУ в Ірвінгтоні, Н. Дж., у травні ц. р.

Програма під назвою „Гуцули й гуцульська тематика в літературі й мистецтві”, відповідала змістом і оформленням, включно з традиційною гостиною. До речі, цей Відділ уже роками влаштовує оригінальні імпрези, заслуживши цим признання в громаді.

Велика заля Укр. Народ. Дому була заповнена. Всі зацікавлені сиділи при столах, очікуючи відкриття, яке започаткував трембітар звуками традиційної трембіти. Голова Відділу артистка Іванна Кононів образно подала історію мальовничої Гуцульщини з її „Старовіччиною” і сучасністю, переплітаючи дотепами, властивим їй гумором.

З появою на сцену артистки Валі Калин включились в програму читання привітів з прози, поезій, сольові пісні й дуети. Артисти співпрацюють роками, а тому їхня інтерпретація гуцульської тематики в музичному супроводі проф. Базалі, творила мистецьку цілість з внутрішнім почуттям правди, а правда завжди чарує.

Фортепіянове сольо Мірям Худьо, талановитої учениці муз. школи — Галі Клім полонила авдиторію. Гуморист Магмет Степан, в гуморесках з гуцульським наріччям, викликав ширій сміх у залі. В другій частині програми була гостина традиційної „Кулеші” (мамалиги) з вишкварками та бринзою, яку смачно приготували членкині Відділу.

У третій частині — виступ гуцульського танцювального ансамблю „Черемош” з Філадельфії, керівник і хореограф Дмитро Сороханюк і троєсті музики. На велику увагу заслуговують правдиві гуцульські строї (костюми), які виготовляє на варстаті п-ї Сороханюк. Хореограф дотримується суто-гуцульських кроків без „акробатики”. Ансамбель стилево виконав декілька танків, за які присутні були дуже вдячні.

Марія Вожаківська

ЧЕРЕЗ ОЩАДНІСТЬ ДО КРАЩОГО ЗАВТРА!
УКРАЇНСЬКА ЩАДНИЦЯ ПЕВНІСТЬ

SECURITY SAVINGS & LOAN ASSN.
936 N. Western Ave., Chicago, Ill. 60622
312-772-4500

ФІЛІЯ:

2166 Plum Grove Road, Rolling Meadows, Ill. 60008
312-991-9393

- В «Певності» Ви одержуєте найвищі відсотки на всіх родах ощадностей, нараховувані щоденно від дня вкладу до дня вибору й виплачувані квартально
- В «Певності» Ви одержуєте відсотки від відсотків.
- В «Певності» Ваші ощадності обезпечені Федерально Агенцією до суми 100 тисяч доларів.
- В «Певності» Ви можете відкрити пенсійні конта, т.зв. IRA і Keogh, чекові конта та користати з першою депозиту пенсійних чеків.
- В «Певності» є до Вашої диспозиції різного рода щадничі Сертифікати.
- В «Певності» є вогнетривалі скриньки для перевезення цінних речей.

ЩАДІТЬ І ПОЗИЧАЙТЕ В УКРАЇНСЬКІЙ ЩАДНИЦІ «ПЕВНІСТЬ» —
НАЙБІЛЬШІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ФІНАНСОВІЙ УСТАНОВІ У ВІЛЬНОМУ СВІТІ!

**ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА
КООПЕРАТИВА СУМА
В ЙОНКЕРСІ, Н. Й.**

ВИДАЄ ПОЗИЧКИ СВОІМ ЧЛЕНАМ ТА ОРГАНІЗАЦІЯМ; СЛУЖИТЬ: ДОБРИМ І ДЕШЕВИМ КРЕДИТОМ, ГРОШОВИМИ ЧЕКАМИ; УДІЛЯЄ НАЙДЕШЕВШИЙ КРЕДИТ НА АВТА, МОРТГЕДЖІ, ремонт домів, меблі, шпитальні рахунки, вакації, весілля та інші цілі. СПЕЦІЯЛЬНИЙ КРЕДИТ ДЛЯ СТУДЕНТІВ. Майно кожного вкладчика чи позичкодавця забезпечене. Приймає ощадності і платить 7% дивіденди Безплатне забезпечення ощадностей Безплатне життєве забезпечення до 2,000 дол. Адреса:

**SUMA (YONKERS)
FEDERAL CREDIT UNION**
301 Palisade Ave. Yonkers, N.Y. 10703
Tel.: 914-965-8560

**СТЕЙТОВА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА
„БУДУЧНІСТЬ”
У ДЕТРОЙТІ**

СЛУЖИТЬ СВОІМ ЧЛЕНАМ ТА ОРГАНІЗАЦІЯМ ДЕШЕВИМ І ВИГІДНИМ КРЕДИТОМ. НИЗЬКОВІДСОТКОВІ ПОЗИЧКИ НА АВТА, ДОМИ, НАПРАВУ ДОМІВ, МЕБЛІ, ВАКАЦІЇ, ШПИТАЛЬНІ РАХУНКИ І Т. П. ПОЗИЧКИ (КРІМ МОРТГЕДЖОВИХ) ЗАБЕЗПЕЧЕНИ ДО 10,000 ДОЛ. БЕЗПЛАТНО ДЛЯ ПОЗИЧКОДАВЦЯ. ВІД ВКЛАДІВ ПЛАТИТЬ 5½ % ДИВІДЕНДИ

Вкладчики мають безкоштовне життєве забезпечення до висоти 2,000 дол. Ощадності забезпечені до всякої висоти.

Future Credit Union of Detroit
4641 Martin Ave., Detroit, Mich.
3011 Caniff, Hamtramck, Mich. 48212
Tel. 843-5411

Панько Незабудько

Московські „святі”

(Ф е й л е т о н)

З цими москалями то гиста морока. Не лише гризот і горя завдають іншим народам, але й сміху-іржання також. Усюди вони повинні бути перші, всім бути за приклад, у всіх відношеннях домінувати над іншими. Коли це не виходить, зразу вдаються до брехні, до висисування „фактів” з пальця і — „дело в шляпі”! Кортягка їх мугить домінувати над світом, накинути йому свою „вищу” культуру й цивілізацію та „прогресивніший” стиль життя... За котрогось там „помазанника Божого — царя” кинули клиг, нібито „Москва є третім Римом, а гетвертому не бути!”, або „Усі слов'янські руки зіллються в „русском морє”, а большевицька Москва кинула куди ширше гасло: „Пролетарі всіх стран, соєдіняйтесь!”, звігайно, під бунгуком московського ханату. Горе вам і сміх! Горе тому, що, при наявності страшної наївності західнього світу, заколисаного добробутом і большевицькою пропагандою, такий московсько-большевицький кліг має всі шанси для його зреалізування. А сміх тому, гим вони хотять перемогти західний світ і повести його до „світлого комуністичного майбутнього”? Вищою культурою, цивілізацією, технологією, способом життя, економікою? Та щоб в таких випадках зрівнятися з „гнілим Западом”, треба кожному москалеві, як кажеться, „не одну миску каші стеребити”. Хіба кулаком і матюком? Ну, на це москалі мастаки.

Навіть у релігійно-церковному житті москалі намагаються оставити інші нації позаду себе! Не даром то Російська Православна Церква в Америці постановила оголосити святыми аж всім тисяч жертв большевицького терору, в тому всієї царської родини, прибігних достойників і прислуги, вимордованих в березні 1917 року.

Тут мимохітіть нав'язується питання: а гому це лише всім тисяч, коли жертви большевицького терору навіть серед московського народу куди більші? І не лише одні жертви вартува-

ло б мати на увазі, а весь „побожний, трудолюбивий, праведний „руssкий” народ. Москалі вже віддавна велигають свою горе-імперію „святою Росією”, то гому ж не поробити „святыми” всіх москалів? Це обійшлося б також дуже дешево. Як на всі московські злогини Захід й досі примикає огі і аж наввипередки претиться догоджувати Москві, як поблажливо реагує він на всі московські „сделки” з перевіркуванням і підтасовуванням фактів, як нерішуге реагує на московські злодійства в його коморі, то тим більше така сміхотворна беатифікація всього московського народу пройшла б спокійно, без контролю.

На маргінесі ще одне питання: а гому російська церква не провела у „святці” Гришки Распутіна? Та в нього, як у святого, вірив сам „помазаник Божий” — цар і царіця, а він же рятував земне життя „святого” царевича. Хіба може і вбиець Распутіна, князь Юсупов, також промошую собі, ги йому промошують, путь у „святці” РПЦ? Ну, коли так, то, самозрозуміло, Распутінові шляхах закритий до пантеону „руssких святих”.

НОВА ЗБІРКА СВЯТОСЛАВА КАРАВАНСЬКОГО

У Англії заходами Української Видавничої Спілки в 1981 р. вийшла збірка поезій Святослава Караванського п. з. „Мое ремесло”. Має 184 сторінок друку, охоплює частину авторової творчості в московських концтаборах, записане з народних уст, переклади сонетів В. Шекспіра, творів Байрона, Шеллі й інших, а також поетичні твори Автора після виходу на волю. Збірка естетично видана в твердій обкладинці із сорочинкою, мальр-графік Ростислав Глувко. Ціна 10 дол.

Замовлення і готовку просимо слати на адресу:

Ukrainian Publishers Ltd.,
200 Liverpool Road, London N1 1LF., Great Britain.

У 1982 ВІДЗНАЧАЄМО 40-ЛІТТЯ З ЧАСУ СТВОРЕННЯ ГЕРОІЧНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПОВСТАНСЬКОЇ АРМІЇ І 50-ЛІТТЯ ПОЧАТКУ МОСКОВСЬКОГО ГОЛОДОМОРУ В УКРАЇНІ.

УКРАЇНА ЗМАГАЄТЬСЯ І ЧЕКАЄ НАШОЮ ВСЕБІЧНОЮ ДОПОМОГИ!